

ZAŁĄCZNIK III

PRZYJĘTE REZOLUCJE I DEKLARACJA

	<i>Strona</i>
— Rezolucja w sprawie postępu, jakiego dokonano w dziedzinie upowszechnienia szkolnictwa podstawowego oraz równości płci w krajach AKP w kontekście Milenijnych Celów Rozwoju (MDG) (ACP-EU 3752/05/końcowa)	17
— Rezolucja w sprawie odbudowy po zakończeniu konfliktów w krajach AKP (ACP-EU 3754/05/końcowa)	26
— Rezolucja w sprawie podziału budżetu Europejskiego Funduszu Rozwoju (ACP-EU 3686/05/końcowa)	39
— Rezolucja w sprawie sytuacji w Sudanie (ACP-EU 3777/05/końcowa)	43
— Rezolucja w sprawie sytuacji w regionie Afrykańskich Wielkich Jezior (ACP-EU 3778/05/końcowa)	46
— Deklaracja z Bamako w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju	50

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie postępu, jakiego dokonano w dziedzinie upowszechnienia szkolnictwa podstawowego oraz równości płci w krajach AKP w kontekście Milenijnych Celów Rozwoju (MDG)

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne,

- na posiedzeniu w Bamako (Mali) w dniach od 18 do 21 kwietnia 2005 r.,
- uwzględniając art. 26 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka,
- uwzględniając art. 25 ust. 1 Porozumienia z Kotonu,
- uwzględniając Konwencję w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1979 r.,
- uwzględniając konwencję MOP nr 138 (1973) dotyczącą najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia,
- uwzględniając Konwencję Praw Dziecka ONZ uchwaloną i otwartą do podpisania, ratyfikacji i przyjęcia przez Rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 44/25 z 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając Afrykańską Kartę Praw i Dobrobytu Dzieci z 1990 r.,
- uwzględniając Światową konferencję ONZ w sprawie trwałego rozwoju małych rozwijających się krajów wyspiarskich i Plan Działania z Barbados z maja 1994 r.,
- uwzględniając Międzynarodową konferencję do spraw ludności i rozwoju (ICPD), która odbyła się w Kairze w 1994 r. oraz Czwartą światową konferencję na temat kobiet (FWCM), która odbyła się w Pekinie w 1995 r.,
- uwzględniając Światowy szczyt w sprawach dzieci, który odbył się w Jomtien w 1990 r., Szczyt Społeczny ONZ z 1995 r. oraz Światowe Forum Edukacji, które odbyło się w Dakarze (Senegal) w 2000 r.,
- uwzględniając Deklarację Milenijną przyjętą przez przywódców świata na Szczycie Milenijnym z 2000 r. ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 21 kwietnia 2005 r. w Bamako (Mali).

⁽²⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego 55/2

- uwzględniając wspólną Deklarację Komisji i Rady w sprawie Polityki Rozwoju z 10 listopada 2000 r.,
- uwzględniając specjalną sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ na temat dzieci, która odbyła się w Nowym Jorku w 2001 r.,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie szkolnictwa podstawowego w krajach rozwijających się przyjętą w dniu 6 września 2001 r. w kontekście specjalnej sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ na temat dzieci, która odbyła się we wrześniu 2001 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając Międzynarodową konferencję w sprawie finansowania rozwoju, która odbyła się w Monterrey w marcu 2002 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie nauczania podstawowego w krajach rozwijających się w kontekście specjalnej sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ na temat dzieci, która odbyła się w maju 2002 r. (A5-0278/2001),
- uwzględniając Światowy szczyt w sprawie zrównoważonego rozwoju, który odbył się w Johannesburgu we wrześniu 2002 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie nauczania i kształcenia w kontekście ograniczania ubóstwa w krajach rozwijających się (COM(2002) 116 — C5-0333/2002 ⁽²⁾),
- uwzględniając rezolucję Rady z 30 maja 2002 r. w sprawie pomocy na rzecz kształcenia,
- uwzględniając sprawozdanie PE w sprawie komunikatu Komisji skierowanego do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie nauczania i kształcenia w kontekście ograniczania ubóstwa w krajach rozwijających się (A5-0126/2003),
- uwzględniając sprawozdanie Programu Zarodków Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) z 2003 r. zatytułowane „Milenijne Cele Rozwoju: postęp, zmiany i wyzwania” oraz sprawozdania w sprawie rozwoju ludności z 2003 r. i 2004 r.,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w kwestii praw człowieka, a w szczególności dzieci-żołnierzy (ACP-EU 3587/03/fin),
- uwzględniając sprawozdanie roczne za 2004 r. w sprawie polityki rozwoju i pomocy zewnętrznej WE z października 2004 r.,
- uwzględniając Światowy Raport Monitorujący za 2004 r. — polityka i działania na rzecz osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju i ich skutków (marzec 2004 r.),
- uwzględniając rozporządzenie WE nr 806/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie promowania równości płci w ramach współpracy na rzecz rozwoju ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 27 sierpnia 2004 r. w sprawie wykonania przez ONZ Deklaracji Milenijnej ONZ,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z listopada 2004 r. w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju na lata 2000-2004,
- uwzględniając sprawozdania Funduszu Narodów Zjednoczonych na Rzecz Dzieci (UNICEF) w sprawie sytuacji dzieci na świecie (lata 2004 i 2005),
- uwzględniając trzy sprawozdania Funduszu Ludnościowego Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNFPA): Stan ludności świata z 2004 r. — Consensus Kairski — ocena po dziesięciu latach: Ludność, zdrowie reprodukcyjne oraz światowe działania na rzecz ograniczania ubóstwa; Międzynarodowa konferencja w sprawie ludności i rozwoju, Kair, 5-13 września 1994 r.; oraz Inwestowanie w społeczeństwo — Międzynarodowa konferencja w sprawie ludności i rozwoju — 1994/2004 (ICPD 10),
- uwzględniając deklarację z Mauritiusa ze stycznia 2005 r., w szczególności zapisy dotyczące wrażliwości i specyficznego charakteru małych rozwijających się krajów wyspiarskich,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska (ACP-UE 3752/końcowe),

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 E z 21.3.2002 r., str. 244.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowany w Dzienniku Urzędowym.

⁽³⁾ Dz.U. L 143 z 30.04.2004 r.

- A. zważywszy że art. 26 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka i zasada 7 Deklaracji Praw Dziecka uznaje powszechną dostępność do wykształcenia za podstawowe prawo człowieka, oraz zważywszy że jest to prawo powszechne i niezbywalne, które nie dopuszcza jakichkolwiek form dyskryminacji ze względu płeć, niepełnosprawność, przynależność etniczną lub rasową, wyznaniową lub kulturową,
- B. uwzględniając Deklarację Milenijną przyjętą przez przywódców świata na Szczycie Milenijnym ONZ z 2000 r., która określa przejrzyste i wymierne cele rozwoju i wyznacza konkretne terminy realizacji,
- C. zważywszy że Milenijne Cele Rozwoju załączone do Deklaracji Milenijnej określają w Celu nr 2 dostęp do szkolnictwa podstawowego oraz ustalają cel polegający na zagwarantowaniu do 2015 r., aby wszystkie dzieci zdobyły pełne wykształcenie podstawowe,
- D. zważywszy że Milenijne Cele Rozwoju załączone do Deklaracji Milenijnej określają w Celu nr 3 wspieranie równości płci i autonomii kobiet, a także ustalają cel polegający na eliminacji nierówności płci w szkolnictwie podstawowym i średnim do 2005 r. oraz na wszystkich poziomach nauczania do 2015 r.,
- E. zważywszy że art. 10 Konwencji w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) określa, iż państwa sygnatariusze muszą podjąć właściwe działania na rzecz eliminacji dyskryminacji kobiet po to, by w dziedzinie edukacji zagwarantować im prawa równe z prawami przysługującymi mężczyznom,
- F. zważywszy że Afrykańska Karta Praw i Dobrobytu Dzieci z 1990 r. zobowiązuje wszystkie państwa do pełnej realizacji prawa do wykształcenia przy szczególnym skoncentrowaniu się na bezpłatnym i obowiązkowym szkolnictwie podstawowym,
- G. zważywszy że Deklaracja Pekńska i Pekńska Platforma Działania (1995 r.) określają konieczność wspierania zrównoważonego rozwoju skoncentrowanego na człowieku, w tym zrównoważonego rozwoju gospodarczego w kontekście szkolnictwa podstawowego, edukacji społecznej, zdobywania umiejętności pisania i czytania oraz kształcenia, a także objęcia dzieci i kobiet opieką zdrowotną;
- H. zważywszy że Parlament Europejski i Rada w rozporządzeniu 806/2004 (21 kwietnia 2004 r.) zwróciły się o sfinansowanie szczególnych działań dotyczących dostępu kobiet do zasobów i usług, w szczególności w obszarach edukacji i kształcenia, zdrowia, działalności gospodarczej i społecznej, zatrudnienia i infrastruktury, a także wszelkich politycznych procesów decyzyjnych,
- I. zważywszy że podczas Międzynarodowej konferencji ONZ do spraw ludności i rozwoju (ICPD), która odbyła się w Kairze (w dniach 5-13 września 1994 r.) przyjęto deklarację, w której stwierdzono, że potrzeby w zakresie edukacji są jednym z najistotniejszych środków umożliwiających kobietom zdobywanie wiedzy, umiejętności i pewności siebie niezbędnych dla potrzeb uczestniczenia w procesie rozwoju,
- J. zważywszy że zagadnienia związane z dostępem do edukacji, zdrowia, żywności, wody pitnej i zatrudnienia są ze sobą ściśle powiązane oraz zważywszy że w celu osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju w dziedzinie powszechnego wykształcenia podstawowego konieczne jest podjęcie działań dotyczących tych licznych aspektów rozwoju człowieka,
- K. zważywszy że konwencja MOP nr 138 (1973) dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia przewiduje, iż najniższy wiek dopuszczenia do zatrudnienia „nie będzie niższy niż wiek, w którym ustaje obowiązek szkolny, a w każdym wypadku nie niższy niż 15 lat”,
- L. zważywszy że spośród dostępnych strategii, rozwój szkolnictwa na świecie jest najbardziej skutecznym działaniem prowadzącym do położenia kresu ubóstwu; zważywszy że jest to kluczowy element zrównoważonego rozwoju człowieka i dążeń wiodących do osiągnięcia celów rozwoju człowieka ustalonych na arenie międzynarodowej na 2015 r.;

- M. zważywszy że wspólna deklaracja Komisji i Rady z listopada 2000 r. potwierdza konieczność ogólnoświatowego zaangażowania się w upowszechnienie dostępu do szkolnictwa podstawowego i uznaje wykształcenie za priorytet rozwoju,
- N. zważywszy że 121 milionów dzieci nigdy nie chodziło do szkoły, z czego 65 milionów to dziewczynki, przy czym właśnie większa liczba dziewcząt rezygnuje z uczęszczania do szkoły,
- O. zważywszy że wiele przypadków niepełnosprawności, jak zaburzenia mowy i trudności w uczeniu się, zaburzenia fizyczne, genetyczne (wrodzone), czuciowe i emocjonalne, nie jest widocznych i że dzieci także chorują na HIV/AIDS oraz inne wyniszczające choroby,
- P. zważywszy że najbardziej zadłużonym krajom rozwijającym się, objętym programami dostosowań strukturalnych, brakuje budżetowego pola manewru dla zwiększenia wydatków na cele socjalne,
- Q. zważywszy że edukacja i kształcenie dziewcząt i kobiet odgrywa istotną rolę w zwalczaniu ubóstwa i chorób, tym samym wspierając polityczne zaangażowanie międzynarodowej społeczności w przeznaczanie większych funduszy na edukację i kształcenie w ramach współpracy na rzecz rozwoju,
- R. zważywszy że wysiłki poczynione w dziedzinie szkolnictwa poważnie podważa epidemia HIV/AIDS, która, według szacunków, na przestrzeni kolejnych pięciu lat spowoduje śmierć około 10 % populacji nauczycieli i nauczycielek zatrudnionych w placówkach szkolnictwa podstawowego z krajów najbardziej nią dotkniętych, w znacznym stopniu umniejsza skutki podejmowanych działań; zważywszy że szacuje się, że ponad 20 % dzieci w wieku szkolnym zostanie osieroconych w wyniku epidemii AIDS,
- S. zważywszy że 40 milionów dzieci na świecie, które nie uczęszcza do szkoły, jest dotkniętych jakąś formą niepełnosprawności, w krajach rozwijających się mniej niż 5 % dzieci niepełnosprawnych uczęszcza do szkoły, a tylko 5 % z nich kończy edukację na poziomie podstawowym; zważywszy że niepełnosprawne dziewczęta i kobiety, gdy poszukują pracy, są w szkołach jeszcze bardziej dyskryminowane niż chłopcy i mężczyźni,
- T. zważywszy że edukacja seksualna i dotycząca zdrowia reprodukcyjnego oraz dostęp do usług zdrowia reprodukcyjnego to najlepsze metody zapobiegania HIV/AIDS i innym chorobom przenoszonym drogą płciową,
- U. zważywszy że tradycja kulturowa wielu krajów rozwijających się jest głęboko zakorzeniona w patriarchacie, a zatem przypisuje kobietom podległą rolę w społeczeństwie,
- V. zważywszy że kobiety są kluczową grupą społeczną napędzającą rozwój gospodarczy i społeczny; zważywszy że inwestowanie w edukację dziewcząt i kobiet musi stanowić integralną część planów rozwoju i strategii na rzecz zwalczania ubóstwa w krajach rozwijających się,
- W. zważywszy że nierówny status ekonomiczny na świecie i obciążenie zadłużeniem spowodowały, że wiele państw nie dysponuje zasobami niezbędnymi do zagwarantowania wszystkim dzieciom nauczania i zważywszy że programy dostosowania strukturalnego zobowiązują władze państwa do redukcji wydatków w sektorze publicznym, co działa głównie na szkodę dziewcząt,
- X. zważywszy że w świetle ograniczonych zdolności krajów rozwijających się należy nakreślić realne harmonogramy realizacji ogólnokrajowych planów edukacji,
- Y. zważywszy że wykorzystywanie dzieci do pracy powoduje, iż wiele z nich nie uczęszcza do szkoły,
- Z. zważywszy że podstawowa edukacja, która jest fundamentalnym prawem jednostki musi być bezpłatna i obowiązkowa, a w konsekwencji koszty takiego nauczania musi ponosić państwo,

- AA. zważywszy że przemoc w stosunku do dziewcząt w szkołach oraz w drodze do i ze szkoły znacząco przyczynia się do zmniejszania się liczby dziewcząt zapisujących się do szkół i kończących je,
- AB. zważywszy że Przyspieszona Inicjatywa „Edukacja dla Wszystkich” oraz wspierająca ją deklaracja Komisji zostały przyjęte z zadowoleniem,
- AC. zważywszy że osiągnięcia małych wyspiarskich krajów rozwijających się w AKP w dziedzinie powszechnego wykształcenia podstawowego i równości płci są znaczące, pomimo ich trudnej sytuacji i specyficznych cech.
- AD. ubolewając nad nieosiągnięciem minimalnego postępu, jaki powinien się dokonać od czasów Konferencji Dakarskiej, a także nad brakiem zainteresowania w kwestii koordynowania wysiłków międzynarodowych zmierzających do rozwiązania problemu kryzysu edukacyjnego,
- AE. zważywszy że w 2003 r. Komisja przydzieliła krajom należącym do Komitetu Pomocy Rozwojowej środki finansowe przeznaczone na pomoc w zakresie ogólnego rozwoju edukacji w wysokości stanowiącej 6,24 % całego budżetu funduszy celowych przeznaczonych na pomoc (budżet ogólny WE i Europejskiego Funduszu Rozwoju); kwota przeznaczona na szkolnictwo podstawowe wyniosła jedynie 2,4 %,
- AF. zważywszy że budżet Komisji na kształcenie podstawowe nie jest koordynowany ze środkami krajowymi krajów AKP, którą to sytuację należy poddać ponownej analizie,
- AG. zważywszy że kształcenie dziewcząt nie zostało do tej pory potraktowane jako centralny element w związku z finansowaniem kwalifikujących się wniosków na mocy rozporządzenia w sprawie promowania równości płci we współpracy w dziedzinie rozwoju,
- AH. zważywszy że realizowane przez społeczność międzynarodową zobowiązania polityczne w dziedzinie zwiększenia funduszy na edukację i kształcenie w ramach działań współpracy na rzecz rozwoju nie przyniosły rezultatu w postaci znaczącego zwiększenia środków finansowych na programy nauczania,
- AI. zważywszy że przywódcy najbardziej rozwiniętych państw, którzy spotkali się w Davos i przywódcy krajów rozwijających się, którzy spotkali się w Porto Alegre, raz jeszcze wezwali do częściowej lub całościowej redukcji zagranicznego długu publicznego, szczególnie w przypadku najsłabiej rozwiniętych państw,
1. Przypomina, że zgodnie z Celami Milenijnymi uznanymi przez społeczność międzynarodową, podstawowe zadania na rok 2015 to upowszechnienie dostępu do szkolnictwa podstawowego i promowanie równości płci oraz autonomii kobiet;
 2. Głęboko żałuje, że cel, jakim jest osiągnięcie do roku 2005 równowagi płci w szkolnictwie podstawowym i średnim nie zostanie przez znaczącą większość państw osiągnięty;
 3. Uważa, że możliwość finansowania przez władze krajów rozwijających się podstawowych świadczeń socjalnych w celu osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju jest po części uzależniona od umorzenia zadłużenia i ograniczenia budżetu na cele wojskowe;
 4. Z niepokojem zwraca uwagę, że niezwykle trudne będzie osiągnięcie celu, jakim jest z upowszechnienie dostępu do szkolnictwa podstawowego do roku 2015, biorąc pod uwagę fakt, że w chwili obecnej 121 milion dziewcząt i chłopców nie ma w ogóle dostępu do żadnych szkół;
 5. Wyraża zdecydowane przekonanie, że osiągnięcie Celów Milenijnych, a zwłaszcza Celów 2 i 3 leży w gestii rządów krajowych i międzynarodowych darczyńców i wzywa ich do połączenia sił służących realizacji tych celów;
 6. Przypomina, że 65 milionów dziewcząt nadal nie uczęszcza do szkoły oraz podkreśla, że władze państw, organizacje pomocowe i instytucje międzynarodowe powinny przede wszystkich podjąć praktyczne kroki prowadzące do zmiany ich położenia;

7. Wzywa do przeprowadzenia całościowej oceny wpływu obecnych polityk liberalizacji handlu na ubóstwo w krajach AKP w ogólności i edukację w szczególności i zwraca się z prośbą, aby wyniki tej oceny zostały wykorzystane do sporządzenia jasnych wytycznych w zakresie współpracy w dziedzinie rozwoju, zwłaszcza w kontekście umów o partnerstwie gospodarczym;
8. Zwraca się z prośbą o zwrócenie szczególnej uwagi na wykształcenie podstawowe dziewcząt poprzez wprowadzenie wielosektorowej polityki na rzecz kształcenia dziewcząt, ponieważ dziewczęta muszą pokonywać więcej trudności i przeszkód niż chłopcy (czynniki kulturowe takie jak wczesne małżeństwa, dyskryminacja, rola w społeczeństwie i rodzinie itp.) w rozpoczęciu nauki, uczęszczaniu do szkoły i jej ukończeniu;
9. Zwraca się z prośbą o zwrócenie szczególnej uwagi na zdobywanie wykształcenia podstawowego przez dziewczęta uwzględniając, że wykształcone dziewczęta zakładają mniej liczne i zdrowsze rodziny, co prowadzi do większej produktywności i ograniczenia ubóstwa;
10. Podkreśla rolę wykształcenia dziewcząt i kobiet w poprawie kondycji zdrowotnej, w tym takich aspektów jak zdrowie seksualne i reprodukcyjne, choroby przenoszone drogą płciową jak HIV/AIDS oraz choroby związane z dostępem do wody i warunkami sanitarnymi takie jak gruźlica, malaria, cholera i biegunka;
11. Uznaje, że informacje w sprawie obowiązujących programów edukacji i kształcenia są czynnikiem decydującym o ich pomyślnym wykonaniu oraz wzywa Komisję do podjęcia wszelkich wysiłków gwarantujących, że kobiety i dziewczęta są odpowiednio uświadamiane, ponieważ wykształcenie może im pomóc w zabezpieczeniu się przed wszelkimi formami wykorzystywania;
12. Wzywa do należytego finansowania krajowej polityki edukacyjnej, która umożliwi wszystkim dzieciom, a w szczególności dziewczętom, kontynuowanie obowiązku szkolnego i zakończenie cyklu nauczania, zapewni, że pozostaną one w szkole do czasu osiągnięcia wieku dopuszczającego wejście na rynek pracy zgodnie z konwencją MOP nr 138 oraz uwzględni rozwiązania adresowane do dzieci, które zrezygnowały z uczęszczania do szkoły;
13. Wzywa Komisję do włączenia do strategii adresowanych do krajów AKP specjalnych odniesień do Milenijnych Celów Rozwoju 2 i 3 oraz konieczności zapewnienia dziewczętom wykształcenia podstawowego;
14. Wzywa kraje AKP, które jeszcze nie skorzystały z Przyspieszonej Inicjatywy do wprowadzenia planów „Edukacja dla wszystkich”;
15. Wzywa placówki szkolne do tego, by stały się „bardziej przyjaznymi dla dziewcząt” i zbliżyły się do otoczenia dziewcząt, z pomocą i przy udziale społeczności lokalnej, przez ustanowienie ruchomych planów zajęć oraz zatrudnianie kobiet nauczycielek i opracowanie programów nauczania dostosowanych do sposobu życia i otoczenia, w którym dziewczęta żyją;
16. Podkreśla, że placówki edukacyjne powinny popularyzować wartości demokratyczne w celu promowania tolerancji, aktywnego obywatelstwa i odpowiedzialności społecznej, a także poszanowania dla odmienności płci i wyznania oraz zachęcać uczniów do udziału w planowaniu kształcenia i sposobów pracy w szkole;
17. Podkreśla potrzebę właściwego szkolenia nauczycieli obojga płci, aby aktywnie zwalczali wszelkie przejawy dyskryminacji w oparciu o płeć, przynależność do grupy etnicznej lub religię;
18. Wzywa kraje AKP do włączenia do krajowych strategii oświatowych inicjatyw dotyczących zatrudniania dużej liczby nauczycielek; podkreśla, że nauczycielki i żeński personel mogą mieć pozytywny wpływ na zapobieganie przemocy wobec uczennic w szkołach;

19. Apeluje do rządów na świecie, aby ratyfikowały i stosowały, bez zastrzeżeń, Konwencję w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) i jej nieobowiązkowy protokół;
20. Wzywa rządy krajów AKP, aby publicznie uznały przemoc wobec dziewcząt w szkole za najważniejszy czynnik mający wpływ na uczęszczanie przez dziewczęta do szkół i ich wyniki w nauce;
21. Podkreśla potrzebę ustanowienia systemu składania skarg w szkołach i zatrudniania kobiet do ich rozpatrywania;
22. Zwraca uwagę, że bardzo duża liczba uczniów w klasach i surowość w nauczaniu może odstraszać dziewczęta od uczęszczania do szkoły;
23. Wzywa rządy krajów AKP do przyjęcia i/lub wdrożenia krajowego ustawodawstwa zakazującego przemocy i dyskryminacji dziewcząt w szkołach i poza nimi, przy czym tam gdzie będzie to konieczne może zostać udzielona zagraniczna pomoc;
24. Ponownie podkreśla, że Unia Europejska powinna przyznawać preferencje tym krajom, które realizują strategię edukacyjne obejmujące bezpłatne i powszechne szkolnictwo podstawowe, równość płci, szeroki dostęp do wykształcenia, wysoką jakość kształcenia, decentralizację reform oraz udzielanie szczególnej pomocy najbardziej potrzebującym, w tym osobom znajdującym się w najtrudniejszej sytuacji, czyli osobom ubogim, niepełnosprawnym i sierotom;
25. Zdecydowanie podkreśla, że szkolnictwo podstawowe, jako podstawowe prawo jednostki, musi być bezpłatne, obowiązkowe i gwarantowane przez państwo oraz że wynika z tego, że wszelkie koszty związane z edukacją (rejestracja, stołówki, transport, mundurki i materiały) musi ponosić państwo;
26. Wzywa społeczność międzynarodową, a zwłaszcza instytucje Bretton Woods i Unię Europejską do uznania, że tradycyjna metoda oceny małych rozwijających się krajów wyspiarskich, oparta jedynie na wysokości PKB na głowę mieszkańca, powinna zostać zmieniona i uwzględnić ich wielkie trudności w uzyskaniu pomocy rozwojowej, umarzaniu długów i preferencjach handlowych, a w szczególności potrzebę specjalnego i preferencyjnego traktowania w Światowej Organizacji Handlu;
27. Wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do uznania za priorytet pomocy budżetowej na bezpłatne powszechne kształcenie podstawowe w tych krajach, w których obecnie państwo nie może ponosić kosztów edukacji;
28. Podkreśla rolę, jaką posiłki spożywane w szkole mogą odgrywać w poprawie stanu zdrowia dzieci i ich zdolności uczenia się; wzywa rządy krajów AKP do wspierania programów służących osiągnięciu tego celu;
29. Wzywa kraje AKP, aby środki przeznaczone na oświatę rozdzielały sprawiedliwie i w sposób przejrzysty, aby zachowana została równowaga między rejonami miejskimi i wiejskimi, prywatnymi i publicznymi oraz religijnymi i świeckimi, a także wzywa do opracowania specjalnych programów edukacyjnych dla sierot zarażonych wirusem AIDS oraz dzieci, które stały sierotami w wyniku przemocy, tak aby edukacja na poziomie podstawowym była połączona ze szkoleniem dostosowanym do ich potrzeb;
30. Wzywa rządy krajów AKP do realizacji zobowiązań w zakresie „Edukacji dla Wszystkich” na mocy ram działania z Dakaru, dających osobom niepełnosprawnym i ich rodzinom równy dostęp do edukacji;
31. Wzywa rządy Państw Członkowskich UE oraz instytucje UE do wspierania krajów AKP w promowaniu kompleksowej edukacji niepełnosprawnych;
32. Wzywa instytucje UE i rządy krajów AKP do wdrażania zaleceń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE zawartych w jego rezolucji w sprawie praw osób niepełnosprawnych i osób starszych w krajach AKP (ACP-EU 3313/01/koncowa);

33. Wzywa władze krajowe w krajach AKP, aby we własnych programach rządowych uwzględniły działania mające na celu wzrost wrażliwości społecznej, umożliwiające rodzicom i całemu społeczeństwu zrozumienie, jak ważne dla dziewcząt i chłopców jest wykształcenie;
34. Podkreśla w tym kontekście znaczenie wysokiej jakości oświaty, jakości nauczania i materiałów szkolnych, bezpiecznego i zdrowego środowiska, w którym zapewniona jest podstawowa opieka zdrowotna, woda i kanalizacja, nie stosuje się kar cielesnych, nie ma molestowania i dyskryminacji, a zatem stanowi ono pozytywne doświadczenie, mogące przyciągać dzieci i ich rodziców;
35. Podkreśla, że powszechnie dostępne nauczanie w pełnym wymiarze godzin wymaga uznania wykorzystywania dzieci do pracy za nielegalne, a system edukacji powinien uwzględniać strategie dotyczące objęcia obowiązkiem szkolnym w pełnym wymiarze godzin dzieci pracujących lub nieuczęszczających do szkoły z innych przyczyn; wzywa Unię Europejską do zagwarantowania, by wszystkie finansowane przez nią programy nauczania zawierały kompleksowe strategie uwzględniające motywację społeczną oraz zajęcia wyrównawcze dla starszych dzieci;
36. Wzywa Komisję, kraje AKP i inne kraje rozwijające się oraz sektor prywatny do stworzenia systemu przeciwdziałania wykorzystywaniu dzieci do pracy i zwalczania tego zjawiska, który to system w określonych okolicznościach mógłby stanowić część systemu nauczania w niepełnym wymiarze godzin;
37. Podkreśla znaczenie kursów uzupełniających dla starszych dzieci, jeżeli to możliwe w ramach głównego nurtu nauczania, tak aby dzieci, które obecnie nie uczęszczają do szkoły, mogły znowu się uczyć,
38. Wzywa Państwa Członkowskie UE do takiego korzystania z przysługującego im prawa głosu w zarządzie MFW, aby warunki zatwierdzania pożyczek określone przez MFW nie były przeszkodą dla krajów AKP w inwestowaniu w świadczenia socjalne, w tym sektor szkolnictwa;
39. Podkreśla, że wiele dziewcząt i chłopców, którzy ponoszą skutki wojen, konfliktów zbrojnych, przesiedleń, suszy, głodu, klęsk żywiołowych lub AIDS musi być objętych opieką psychologiczną, w tym, tam gdzie jest to możliwe, w ramach systemów edukacyjnych i z zadowoleniem przyjmuje apele międzynarodowych organizacji takich jak UNICEF dotyczące tej kwestii;
40. Podkreśla kluczową rolę, jaką mogą odegrać szkoły w sytuacjach po zakończeniu konfliktu, w znacznym stopniu uzależnioną od możliwości zapewnienia dzieciom nie tylko wysokiej jakości kształcenia, ale także ochrony fizycznej, pomocy psychologicznej i podstawowych świadczeń, takich jak opieka zdrowotna, woda i kanalizacja;
41. Przypomina, że podczas negocjacji budżetowych w latach 2001 i 2002 Parlament Europejski wspólnie z Radą Europejską podkreślił konieczność zwiększenia poziomu pomocy świadczonej przez Unię Europejską na rzecz szkolnictwa i odnotował, że regionalne cele budżetowe uwzględniały konkretne zamierzenia odnoszące się do wydatków na edukację, których wdrażanie jest niezwykle ważne dla krajów AKP;
42. Żałuje, że w roku 2003 Unia Europejska przeznaczyła zaledwie 2,4 % z całkowitego budżetu funduszy celowych przeznaczonych na pomoc w rozwoju na rozwój szkolnictwa podstawowego w krajach w ramach Komitetu Pomocy Rozwojowej, która to kwota jest znacząco mniejsza od tej, na którą nalegał Parlament Europejski i nie koresponduje z priorytetami Unii Europejskiej w zakresie rozwoju;
43. Wzywa Państwa Członkowskie, Radę i Komisję do koordynacji różnorodnych środków współpracy w dziedzinie polityki oświatowej oraz zwraca się z prośbą, aby EFR-owi udostępniono odpowiedni budżet i środki umożliwiające realizację jego celów w dziedzinie rozwoju;
44. Wzywa Państwa Członkowskie, Radę i Komisję do koordynacji różnorodnych środków współpracy oraz zwraca się z prośbą, aby kolejne ramy finansowe zapewniły AKP wystarczające środki, oparte na przewidywalnych podstawach, umożliwiające realizację ich celów w dziedzinie rozwoju, a zwłaszcza osiągnięcie MDG;

45. Przypomina, że Parlament Europejski wprowadził w budżecie na rok 2005 wartość graniczną wynoszącą 20 % całościowej rocznej kwoty środków na pomoc zewnętrzną, która miała być przeznaczona na działania w sektorze podstawowej opieki zdrowotnej i szkolnictwa podstawowego, w tym miała obejmować pomoc sektorową dla ministerstw edukacji i zdrowia, jeżeli miało to służyć podstawowej opiece zdrowotnej i szkolnictwu podstawowemu;
 46. Wzywa Komisję, aby potraktowała kształcenie dziewcząt oraz społeczną świadomość jego znaczenia jako centralny punkt podczas następnego etapu wniosków o finansowanie na mocy rozporządzenia w sprawie promowania równości płci we współpracy w dziedzinie rozwoju;
 47. Apeluje do wszystkich krajów uprzemysłowionych zwłaszcza należących do Unii Europejskiej o przeznaczenie przynajmniej 10 % pomocy urzędowej na szkolnictwo podstawowe i o spełnienie swoich zobowiązań przez przydzielenie przynajmniej 0,7 % PKB na tę pomoc, a także 0,15 % dla krajów najsłabiej rozwiniętych; podkreśla rolę rozszerzenia Przyspieszonej Inicjatywy „Edukacja dla Wszystkich” na większą liczbę krajów i zagwarantowanie szybkiego sfinansowania jej wymogów;
 48. Wzywa UE do podjęcia zdecydowanych działań w celu zwalczania ubóstwa poprzez dążenie do zapewnienia spójności swoich polityk w dziedzinie handlu, współpracy rozwojowej, rolnictwa i rybołówstwa, tak aby nie miały one bezpośredniego ani pośredniego negatywnego wpływu na gospodarkę krajów rozwijających się, w celu zapewnienia przyzwoitego dochodu ludności krajów AKP;
 49. Wzywa Komisję do ustanowienia wzorca monitorowania unijnej oraz dwustronnej pomocy edukacyjnej w świetle zobowiązań z Dakaru i zaangażowania Państw Członkowskich w zwiększanie kwot pomocy przeznaczanej na edukację;
 50. Wzywa Komisję, w świetle obecnie dokonywanego przeglądu priorytetów polityk, aby przypisała ona istotną rolę szkolnictwu podstawowemu i aby równość płci została uznana za priorytet horyzontalny we wszystkich sektorach;
 51. Uważa, że osiągnięcie Milenijnych Celów Rozwoju polegających na zagwarantowaniu równości mężczyzn i kobiet oraz powszechnego wykształcenia do roku 2015 jest poważnie zagrożone z powodu braku, ze strony światowych przywódców, woli zaradzenia strukturalnym przyczynom ubóstwa;
 52. Wzywa rządy krajów najbardziej rozwiniętych, aby poważnie rozważyły propozycję częściowej lub całkowitej redukcji długu, szczególnie w przypadku najsłabiej rozwiniętych państw, zwłaszcza gdy w zamian za to dokonywane by były w tych państwach usprawnienia w krajowych systemach edukacyjnych;
 53. Z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji o ścisłe uzależnienie wypłat pomocy z budżetu od tego, czy w kraju przyjmującym opracowano plan Edukacji dla Wszystkich; wzywa Komisję do przedłożenia gwarancji prawnych dla wypłaty pomocy z budżetu, opartych na analizie wydatków publicznych, z poszanowaniem „zasady własności” i „zasady uczciwej współpracy”;
 54. Pozytywnie ocenia działania organizacji obywatelskich i pozarządowych zaangażowanych we wspieranie edukacji i zwalczanie dyskryminacji dziewcząt oraz wzywa Komisję, Państwa Członkowskie i kraje AKP, aby udzielały tym organizacjom pomocy w ich pracy;
 55. Z zadowoleniem przyjmuje nawiązywanie kontaktów między władzami lokalnymi w krajach UE i AKP i wzywa władze lokalne AKP do wspierania kształcenia dziewcząt jako priorytetu;
 56. Podkreśla, uwzględniając konieczność oceny postępu w realizacji Celów Milenijnych, wagę ogólnie wiarygodnych danych statystycznych i informacji na temat szkolnictwa, a w szczególności kształcenia dziewcząt i kobiet oraz popiera wysiłki ONZ, Banku Światowego i niektórych organizacji pozarządowych w tym kierunku;
 57. Wzywa Komisję do przedłożenia Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu sprawozdania w sprawie postępu w terminie jednego roku od przyjęcia niniejszej rezolucji;
 58. Wzywa Współprzewodniczących do przedłożenia niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ i Unii Afrykańskiej.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie odbudowy po zakończeniu konfliktów w krajach AKP**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na spotkaniu w Bamako w dniach 18 — 21 kwietnia 2005 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając Porozumienie o partnerstwie pomiędzy UE i AKP, podpisane w Kotonu w Beninie w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾, które weszło w życie w dniu 1 kwietnia 2003 r., a w szczególności jego art. 11, tytuł II, dotyczący polityki budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz rozwiązywania ich,
 - uwzględniając przegląd Porozumienia z Kotonu oraz wysiłki obu stron, zmierzające do poprawy i dalszego wyjaśniania sposobów i mechanizmów odbudowy po zakończeniu konfliktów,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywania i ustanowienia trwałego pokoju, przyjętą w Addis Abebie w dniu 19 lutego 2004 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie praw dziecka, a w szczególności praw dzieci-żołnierzy, przyjętą w Rzymie w dniu 15 października 2003 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie praw osób niepełnosprawnych i osób starszych w krajach AKP, przyjętą w dniu 1 listopada 2001 r.,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego o współpracy z krajami AKP zaangażowanymi w konflikty zbrojne,
 - uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 11 kwietnia 2002 r. i 4 lipca 2002 r. (Angola) oraz z dnia 15 stycznia 2004 (Burundi), w szczególności w związku z konferencjami odnośnych donatorów,
 - uwzględniając sprawozdania Parlamentu Europejskiego w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego o łączeniu pomocy, odbudowy i rozwoju — ocena z grudnia 2001 r. (A5-0464/2001),
 - uwzględniając Nowe Partnerstwo dla Rozwoju Afryki (NEPAD) — dokument ramowy podpisany w Abudża w Nigerii w październiku 2001 r.,
 - uwzględniając pionierską rolę, jaką UE odgrywa w ustanowieniu i realizacji Procesu Kimberley odnośnie do spornych diamentów oraz Konwencji Ottawskiej w sprawie min przeciwpiechotnych,
 - uwzględniając raport komisji ds. politycznych (ACP-EU/3754/A/końcowy),
- A. zważywszy, że spośród 79 krajów AKP w sytuacji po zakończeniu konfliktu znajduje się co najmniej 26 państw zamieszkałych przez większość ludności grupy AKP, co potęguje znaczenie tego problemu,
- B. zważywszy, że doraźna pomoc i odbudowa są aktualnymi i istotnymi problemami politycznymi w tych krajach, jak również we współpracy między AKP i UE,
- C. uznając doniosłą rolę, jaką w tej dziedzinie spełnia Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE jako forum i środowisko polityczne, w ramach którego kraje członkowskie prowadzą dyplomatyczne negocjacje, przyczyniając się do budowy zaufania między nimi i do osiągnięcia pokojowych rozwiązań wszelkich wzajemnych konfliktów lub do wzajemnego przekazywania doświadczeń odnośnie do konfliktów wewnętrznych,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 21 kwietnia 2005 r. w Bamako (Mali).

⁽²⁾ Dz.U. L 317, z 15.12.2000 r., str. 3.

- D. określając stan po konflikcie jako taki, w którym strony już podpisały porozumienie pokojowe, rozpoczynając proces przechodzenia od demilitaryzacji i utrzymywania pokoju do budowy pokoju, od zawieszenia broni do głębokiego pojednania, pełnej demokratyzacji i wprowadzenia rządów prawa, od pomocy doraźnej do odnowy, odbudowy i długookresowego rozwoju,
- E. podkreślając, że każde przejście od przemocy do pokoju ma wyjątkowy charakter, uzależniony od takich czynników, jak rodzaj, skala i stopień przemocy, intensywność podziałów w społeczeństwie oraz równowaga sił tak w poprzednim okresie, jak i po okresie przejściowym,
- F. zważywszy, że istnieje pilna potrzeba uwzględnienia punktu widzenia płci kulturowej w zapobieganiu konfliktom i ich rozwiązywaniu, budowie pokoju, operacjach pokojowych, odnowie i odbudowie oraz zapewnienia, aby, gdzie stosowne, działania w terenie obejmowały specyficzne składniki ukierunkowane na problemy kobiet i mężczyzn,
- G. zważywszy, że konflikty w krajach AKP, a szczególnie w Afryce, w coraz większym stopniu przybierają wymiary regionalne lub międzynarodowe, angażując kraje sąsiednie i kraje trzecie i zważywszy że często ich siłą napędową są ponadnarodowe interesy gospodarcze lub polityczne,
- H. zważywszy, że nielegalna i bezprawna eksploatacja zasobów naturalnych i pozostałego majątku niektórych krajów AKP stanowi, w coraz większym stopniu, jedną z podstawowych przyczyn wybuchów i przedłużania się konfliktów w tych krajach, a w Afryce w szczególności; ponieważ takim praktykom należy jak najszybciej położyć kres wszelkimi dostępnymi środkami w celu umocnienia pokoju i zapewnienia dobrych rządów,
- I. podkreślając, że pomyślna odbudowa po zakończeniu konfliktu, obejmująca skuteczne strategie zmniejszania ubóstwa oraz środki w ramach światowej walki z ubóstwem, przyczynia się do zwalczania terroryzmu w skali globalnej; że takie środki zapewniając jednocześnie skuteczną kontrolę państwa zmniejszają możliwość planowania aktów i działań terrorystycznych na terytorium danego kraju,
- J. biorąc pod uwagę, jakie zagadnienia znajdują się aktualnie w centrum uwagi światowej opinii publicznej, co wynika z niedawnego katastrofalnego trzęsienia ziemi i tsunami na Oceanie Indyjskim; ubolewając, że toczące się konflikty lub sytuacje po zakończeniu konfliktów na niektórych dotkniętych kataklizmem obszarach jeszcze bardziej utrudniają niesienie pomocy ofiarom,
- K. podkreślając, że chociaż każda sytuacja po zakończeniu konfliktu wymaga szczególnego, indywidualnego podejścia, to w takich przypadkach istnieje wiele podobnych problemów i rozwiązań, a zatem doświadczenie i najlepsze praktyki stosowane w krajach członkowskich AKP mogą służyć za przykłady dla innych krajów członkowskich znajdujących się w podobnej sytuacji,
- L. uznając, że warunkiem wstępnym osiągnięcia efektywnych wyników rozwoju w krajach dotkniętych konfliktem jest pomyślna odbudowa po zakończeniu konfliktu, ponieważ nie ma rozwoju bez pokoju, nie ma pokoju bez pojednania, nie ma pojednania bez demokracji i nie ma demokracji bez sprawiedliwości,
- M. zważywszy, że jak wynika z doświadczeń, wiele porozumień pokojowych często nie spełnia swojej roli, jeżeli nie są one powiązane z ustanowieniem skutecznych mechanizmów kontroli i wdrażania programu pokoju i demokratyzacji oraz prowadzenia stałego, otwartego i poważnego dialogu politycznego, który, oprócz zapewnienia rzeczywistej skuteczności słowa pisanego, pomaga także budować wzajemne zaufanie, umacniać wzajemny szacunek i zachęcać do zgody,

Pomoc doraźna i związek między pomocą humanitarną, odbudową i rozwojem

- N. podkreślając, że w sytuacji po zakończeniu konfliktu konieczne jest równoległe i równoczesne zapewnienie pomocy doraźnej i długoterminowej odbudowy w celu uniknięcia nieprzewidywalnych skutków ubocznych udzielanej pomocy doraźnej w postaci zanikania miejscowych systemów produkcyjnych i zbytniego uzależnienia od importu,
- O. zważywszy, że coraz bardziej oczywista staje się potrzeba wypełnienia luki między różnymi etapami pomocy międzynarodowej w krajach AKP, ponieważ sytuacje po zakończeniu konfliktów stają się coraz bardziej złożone, jeśli chodzi o uczestniczące w nich grupy i zasięg terytorialny, a także charakteryzują się większą niestabilnością, zmiennością natężenia przemocy zarówno w wymiarze czasowym jak i regionalnym oraz istnieniem wąskiej granicy między stabilnością a ponownym wrzeniem,
- P. zważywszy, że społeczność międzynarodowa nie może zawieść oczekiwań wzbudzonych przez szeroką promocję konferencji donatorów dotyczących finansowania projektów w zakresie pomocy, odbudowy i rozwoju po zakończeniu długotrwałych i niszczących konfliktów zbrojnych,
- Q. zważywszy, że donatorzy, beneficjenci i partnerzy w realizacji pomocy muszą zająć się kwestią łączenia pomocy humanitarnej, odbudowy i rozwoju (LRRD),
- R. zważywszy, że prowadzenie skutecznej odbudowy pokrzyśowej wiąże się z wyższym ryzykiem politycznym i technicznym dla donatorów z powodu niestabilności lub braku partnerów po stronie beneficjentów,
- S. zważywszy, że proces odbudowy oddziałuje na procesy pojednania i odnowy oraz ma decydujące znaczenie dla przywracania legitymizacji władz i nie może być postrzegany jedynie jako powrót do stanu sprzed konfliktu,
- T. zważywszy, że odbudowa kraju po zakończeniu konfliktu musi jednocześnie prowadzić do zapobiegania przyszłym konfliktom,
- U. podkreślając znaczenie, jakie ma przekazywanie decydom krajów dotkniętych konfliktami odpowiednich ogólnych informacji o doświadczeniach i najlepszych praktykach społeczności międzynarodowej, organizacji obywatelskich i Unii Europejskiej,
- V. podkreślając, że jeżeli w następstwie olbrzymiej klęski żywiołowej (trzęsienia ziemi, powodzi, tsunami, huraganu, nawalnicy, itd.) sytuacja po katastrofie ułatwia zawarcie porozumienia pokojowego pomiędzy stronami konfliktu, takie porozumienia pokojowe wymuszone przez wspólną tragedię i stan zagrożenia należy ugruntować i umacniać, aby zapobiec ich zerwaniu po ustaniu sytuacji kryzysowej,
- W. podkreślając znaczenie pomocy humanitarnej i stojąc na stanowisku, że najlepiej byłoby, gdyby niesiona była ona wyłącznie za pośrednictwem kanałów obywatelskich i dyplomatycznych; podkreślając jednak, że personel wojskowy może zostać zaangażowany w działania humanitarne ułatwiając pracę pracowników cywilnej pomocy humanitarnej, na przykład chroniąc lotniska i drogi, naprawiając mosty, rozbijając miny i ewakuując ofiary,

Ponowna integracja społeczna i zawodowa

- X. uwzględniając fakt, że głównym wyzwaniem po zakończeniu konfliktu zbrojnego jest odbudowa zdrowego społeczeństwa, ponieważ większość struktur społecznych, takich jak rodziny, społeczności lokalne i religijne, uległo zniszczeniu, wiele osób uznano za zaginione, a często mamy do czynienia z ogromną liczbą krótko- i długoterminowych wysiedleńców (IDP — *internally displaced persons*) i uchodźców,
- Y. zważywszy, że nieleczenie zaburzeń zdrowia psychicznego i problemów psychicznych ludności, która doświadczyła masowej przemocy i urazów spowodowanych konfliktem zbrojnym uniemożliwi wysiłki na rzecz zwiększenia kapitału społecznego, promowania rozwoju ludzkiego i ograniczenia ubóstwa,

- Z. zważywszy, że ponowna integracja w społeczeństwa byłych żołnierzy — mężczyzn i kobiet — wszystkich sił zbrojnych stanowi dla tych społeczeństw zasadniczy problem i jest absolutnie kluczowym czynnikiem stabilizacji, zapobiegania ponownemu wybuchowi konfliktu lub pojawieniu się bandytyzmu, przemocy i anarchii,
- AA. zważywszy, że szybkie rozbrownienie cywilów i wszelkiego rodzaju formalnych lub nieformalnych milicji jest sprawą nadrzędną dla wprowadzenia porządku, bezpieczeństwa, wolności i stabilności,
- AB. podkreślając, że w trakcie konfliktów zbrojnych i po ich zakończeniu szczególnej troski i uwagi wymagają dzieci i młodzież, ponieważ wiele z nich stało się nieletnimi żołnierzami lub było ofiarami przemocy i wykorzystywania seksualnego,
- AC. zważywszy, że wielu cywilów zostaje kalekami lub traci życie w wyniku wybuchu min przeciwpiechotnych i niewypałów pozostałych po konfliktach zbrojnych, a wielu innym grozi z tego powodu kalectwo lub śmierć,
- AD. zważywszy, że konflikty zwiększają bezbronność osób już niepełnosprawnych i ich rodzin i należy dzięki stosowaniu kompleksowego podejścia opartego na prawach człowieka unikać dyskryminacji między osobami niepełnosprawnymi już przed wojną i osobami, których niepełnosprawność spowodowała wojna,

Pojednanie

- AE. podkreślając, że konflikty zbrojne powodują głębokie urazy psychiczne wśród ludności cywilnej i byłej kadry wojskowej, które należy uwzględnić przy planowaniu procesu odbudowy,
- AF. uwzględniając znaczenie specjalnej komisji lub niezależnego organu w postępowaniu, które może być wszczęte po zakończeniu konfliktu dla zbadania przestępstw, jakie miały miejsce w trakcie konfliktu, w celu zapewnienia wsparcia i zadośćuczynienia ofiarom i ich rodzinom,
- AG. zważywszy, że pełny i obiektywny rejestr skutków konfliktu dla ludności cywilnej i wojska sporządzony przez niezależne komisje prawdy i pojednania może stanowić jeden z najważniejszych kroków w procesie pojednania,
- AH. podkreślając rolę, jaką kościoły i wspólnoty lub organizacje religijne, przywódcy tradycyjnych wspólnot oraz społeczeństwo obywatelskie, czyli krajowe organizacje pozarządowe i fora, mogą odegrać działając na rzecz pokoju lub prowadząc mediacje pokojowe oraz zapewniając płaszczyznę do dyskusji i łagodzenia różnic,
- AI. podkreślając ważną rolę Międzynarodowego Trybunału Karnego w walce z bezkarnością,

Przechodzenie ku społeczeństwu demokratycznemu, w tym przygotowanie do wyborów

- AJ. zważywszy, że bardzo zły stan systemów politycznych i administracyjnych w wielu krajach AKP stanowi główną przeszkodę dla zrównoważonego rozwoju,
- AK. zważywszy, że istnienie demokratycznych i przejrzystych instytucji jest kluczowym elementem wzmocnienia skutecznych strategii rozwoju,
- AL. uznając za sprawę zasadniczą stosowanie zasady własności uczestniczącej, jak podkreślono w „Nowym Partnerstwie dla Rozwoju Afryki” (NEPAD), tak aby same kraje będące beneficjentami ponosiły odpowiedzialność za zarządzanie swoim własnym procesem rozwoju i aktywnie w nim uczestniczyły,
- AM. zważywszy, że UE musi postrzegać Unię Afrykańską jako partnera,
- AN. podkreślając, że stabilny i trwały pokój po zakończeniu konfliktu jest możliwy jedynie dzięki narodowemu pojednaniu, skutecznemu wymiarowi sprawiedliwości, wolności, pluralizmowi i demokracji, przy aktywnym udziale społeczeństwa obywatelskiego w całym procesie pokojowym,

- AO. zważywszy, że demokratyczne wybory stanowiące płaszczyznę dla wyrażania różnych opinii politycznych wyborców są bardzo ważnym krokiem dla krajów w trakcie transformacji, pragnących przekształcić się w demokratyczne społeczeństwo,
- AP. uznając odpowiedzialność państwa za przywracanie bezpieczeństwa poprzez proces przechodzenia do demokracji; podkreślając potrzebę zapewnienia koniecznych warunków bezpieczeństwa dla przeprowadzenia wyborów w kraju po zakończonym konflikcie, czyli swobody zgromadzeń i swobodnego wyrażania opinii przez rywalizujące partie oraz osobistego bezpieczeństwa wyborców,
- AQ. uznając, że równouprawnienie kobiet i mężczyzn oraz udział kobiet w procesie podejmowania decyzji czy to na etapie legislacyjnym, czy wykonawczym stanowią fundamenty dobrych rządów,
- AR. uznając, że udział instytucji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego ma zasadnicze znaczenie w przechodzeniu do demokracji,
- AS. biorąc pod uwagę, że wolność środków masowego przekazu jest jednym z zasadniczych elementów demokratycznych wyborów, ponieważ obywatele powinni mieć prawo do informacji na temat różnych politycznych poglądów, a ich dostęp do mediów nie może być ograniczany,
- AT. uznając postęp, jakiego dokonano na tym polu przez wprowadzenie w życie postanowień Porozumienia z Kotonu, a w szczególności postanowień dotyczących dialogu politycznego i polityki budowania pokoju (tytuł II, art. 8 i 11),
1. Potwierdza zaangażowanie i udział WZP AKP-UE jako organu wnoszącego wkład w zapobieganie konfliktom i odbudowę po zakończeniu konfliktów w regionie Afryki, Karaibów i Pacyfiku;
 2. Wzywa członków grupy AKP do wykorzystania współpracy AKP-UE do budowy zaufania i współpracy z krajami członkowskimi będącymi w stanie konfliktu, w celu osiągnięcia pokojowego rozwiązania i wspólnej pracy na rzecz dalszego pojednania i demokratyzacji oraz odbudowy i rozwoju;
 3. Wzywa instytucje i decydentów UE i AKP, aby dążyli do ścisłej współpracy z organizacjami regionalnymi, takimi jak Unia Afrykańska (UA) lub Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS), oraz do dostarczenia tym organizacjom odpowiednich środków, zarówno materialnych, jak i niematerialnych, co umożliwi im wniesienie ich własnego udziału w rozstrzyganiu konfliktów;
 4. Zwraca się do tych członków AKP, którzy pomyślnie przeprowadzili proces odbudowy, aby podzielili się swymi doświadczeniami w kwestii najlepszych praktyk z innymi członkami;
 5. Podkreśla potrzebę przygotowania strategii w dziedzinie bezpieczeństwa odpowiednich dla danej sytuacji i mogących skutecznie zapobiegać ponownym wybuchom przemocy oraz chronić ludność cywilną przez nadużyciami; odnotowuje, że w tym kontekście kontrole bezpieczeństwa przeprowadzane przez połączone patrole, złożone z przedstawicieli byłych stron konfliktu, mogą przyczynić się do rozwoju zaufania u ludności, pod warunkiem, że patrolujący zostaną wcześniej odpowiednio przeszkoleni, na które to szkolenie należy przeznaczyć wystarczające środki;
 6. Zauważa jak ważne jest staranne rozpoznanie przyczyn konfliktu i uwzględnienie wniosków w strategiach bezpieczeństwa, na przykład poprzez ułatwienie dostępu do stanowisk politycznych grupom znajdujących się w gorszej sytuacji lub zapewnienie lepszego zrównoważenia sprzecznych interesów związanych z takimi zasobami jak ziemia lub woda;
 7. Popiera organizowanie przez odpowiedniego Krajowego Urzędnika Zatwierdzającego i odpowiednią delegację KE przesłuchań w parlamentach krajowych jak również w Parlamencie Europejskim w sprawach stanowiących istotę rozwiązywania konfliktów i odbudowy po zakończeniu konfliktu;

8. Wzywa Komisję Europejską, Państwa Członkowskie UE i Komitet Europejskiego Funduszu Rozwoju (EDF) do ściślejszej współpracy z przedstawicielami krajów AKP w planowaniu odbudowy, tak aby decyzje można było podejmować wspólnie z przywódcami regionów dotkniętych konfliktami i aby na szczeblu UE starać się zapewnić spójną reakcję na sytuacje po zakończeniu konfliktu w krajach AKP;
9. Zwraca się do Komisji Europejskiej o poprawienie koordynacji między służbami Komisji, między Komisją i Państwami Członkowskimi oraz między donatorami, w celu opracowania dokumentów strategicznych, ułatwiających analizę i zapewniających spójność między różnymi strategiami UE, jak również o zapewnienie koordynacji i komplementarności działań różnych donatorów;
10. Wzywa donatorów do przeprowadzania odpowiednich analiz na temat strukturalnych przyczyn konfliktów i stworzenia światowych ram dla określenia priorytetowych sektorów i środków, służących popieraniu równowagi między działaniami ukierunkowanymi na stabilizację polityczną, gospodarczą, prawną, społeczną, ekologiczną i militarną, oraz doprowadzenie do zbieżności odrębnych celów pokoju i rozwoju;
11. Uważa, że odbudowa powinna uwzględniać lokalne środowisko, wiejskie i miejskie, a zakończenie odbudowy nie powinno oznaczać szkód dla środowiska naturalnego;
12. Popiera działania organów regionalnych na rzecz wzmocnienia procesów pokojowych i odbudowy po zakończeniu konfliktów;
13. Wzywa Unię Europejską i jej Państwa Członkowskie do podjęcia wewnętrznych działań w ścisłej współpracy z zainteresowanymi krajami AKP w celu zwalczania nielegalnej i bezprawnej eksploatacji ich zasobów naturalnych i innego majątku;

Pomoc doraźna i związek między pomocą humanitarną, odbudową i rozwojem

14. Wzywa Komisję Europejską i innych donatorów do integracji programów odbudowy i rozwoju poczynając od początkowej fazy po zakończeniu konfliktu, a to dlatego, że poszczególne fazy procesu odbudowy częściowo się pokrywają; podkreśla, że często jeszcze w trakcie trwania konfliktu zbrojnego możliwe jest uczynienie pierwszych kroków ukierunkowanych na pomoc humanitarną i odbudowę, i że w związku z tym programy te należy inicjować możliwie jak najwcześniej; zdecydowanie zaleca, aby od samego początku w realizację tych programów włączały się kościoły i wspólnoty lub organizacje religijne, przywódcy tradycyjnych społeczności, niezależne politycznie organizacje pozarządowe i całe społeczeństwo obywatelskie, a także by kobiety uczestniczyły w nich na równych prawach;
15. Wzywa UE i innych donatorów do finansowania, w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi, programów fizycznej, politycznej, socjalnej i gospodarczej odbudowy o kompleksowym charakterze, obejmujących odbudowę, przywracanie pokoju, promowanie praw i wolności osoby ludzkiej, popieranie prywatnej inicjatywy oraz wzrost ekonomiczny i długotrwały rozwój;
16. Zwraca się do Komisji Europejskiej i Państw Członkowskich UE o wyrażenie jak najmocniejszego poparcia dla efektywnego i skutecznego promowania konferencji donatorów skierowanych do Angoli, Burundi i Demokratycznej Republiki Konga, gdy tylko okaże się, że sytuacja po zakończeniu konfliktu ustabilizowała się i gdy zostaną podjęte zdecydowane kroki w celu umocnienia demokracji w tych krajach;
17. Nalega, aby Komisja Europejska dostosowała swoje dokumenty i procedury finansowe w taki sposób, żeby — jak podkreślono w Porozumieniu z Kotonu — stały się one bardziej elastyczne i skuteczniejsze, co pozwoli na szybkie udostępnianie krajom będącym w okresie po zakończeniu konfliktu odpowiednich zasobów finansowych i ludzkich;
18. Zwraca się do zainteresowanych krajów AKP znajdujących się w okresie po zakończeniu konfliktu, aby w fazie udzielania pomocy humanitarnej zapewniły wszelkie możliwe środki oraz podjęły starania — w razie potrzeby z użyciem sił policyjnych, jeżeli o taką pomoc poproszą organizacje pozarządowe pracujące na danym terenie — aby ułatwić pracę osobom niosącym pomoc humanitarną i zagwarantować im bezpieczeństwo osobiste i odpowiednie warunki pracy;

19. Zwraca się o włączenie miejscowych podmiotów w wielowymiarowy strategiczny obszar działań w procesie odbudowy, tak aby to oni kierowali pomocą humanitarną, oraz o utrzymywanie z nimi stosunków partnerskich w taki sposób, aby można było podjąć próbę zbliżenia do siebie różnych lokalnych czynników na równych zasadach;
20. Oczekuje, że kobiety będą brały udział, na równych prawach, we wszystkich procesach planowania i podejmowania decyzji związanych ze strategiami rozstrzygania konfliktów oraz że będą im powierzane naprawdę istotne zadania;
21. Podkreśla potrzebę obecności donatorów i organizacji pozarządowych na szczeblu lokalnym; dlatego też z zadowoleniem przyjmuje niedawną reformę zewnętrzną Komisji Europejskiej, zmierzającą do decentralizacji procesu podejmowania decyzji, nadania większej autonomii i zwiększenia kompetencji swoich delegacji w krajach AKP;
22. Podkreśla, że nie istnieje jeden model pomocy humanitarnej, odbudowy oraz rozwoju i dlatego też na podstawie wstępnej oceny okoliczności główne wytyczne muszą być dostosowane do potrzeb danego konfliktu. Programy muszą jednak być planowane sprawiedliwie, aby mogły z nich skorzystać wszystkie kategorie ludności;
23. Podkreśla potrzebę stałego dialogu i współpracy pomiędzy siłami utrzymującymi pokój i siłami budującymi pokój w krajach AKP, ponieważ ich role i mandaty często w pewnej mierze pokrywają się, zaś klasyczne operacje pokojowe rozszerzają się na działania w zakresie odbudowy i odnowy, w szczególności koordynację działań służb wojskowych i cywilnych ze względu na potrzebę ograniczenia zamętu, jasnego podziału zadań i unikania dublowania działań;
24. Wzywa Komisję Europejską i innych donatorów i beneficjentów, aby nie postrzegali procesu po zakończeniu konfliktu jako procesu liniowego, rozpoczynającego się od pomocy doraźnej poprzez pomoc humanitarną, odbudowę, po rozwój, ale aby brali pod uwagę fakt, że poszczególne fazy pokrywają się i aby włączali elementy pomocy humanitarnej i rozwoju w proces odbudowy, co pomoże zmniejszyć chaos w planowaniu i finansowaniu w trakcie kryzysu;
25. Podkreśla znaczenie włączenia do strategii działań po zakończeniu konfliktu problematyki zapobiegania przyszłym konfliktom we wszystkich fazach odbudowy po zakończeniu konfliktu;
26. Podkreśla znaczenie włączenia parlamentów krajowych, a tam gdzie one istnieją także parlamentów regionalnych, w zarządzanie pokonfliktowe i bezpośredniego zaangażowania ich deputowanych w takie zadania;
27. Wzywa do zintegrowania planów na szczeblu niższym niż krajowy (lokalnym) ponieważ w wielu przypadkach kraj podzielony jest na obszary, na których rozmiary potrzebnej pomocy mogą być różne i strefy, w których występują ostre, gwałtowne konflikty mogą graniczyć z regionami, na których potrzebna jest już odbudowa; uznaje za sprawę istotną, aby bezpośrednia współpraca z władzami państwowymi, regionalnymi i lokalnymi przebiegała na równym poziomie;
28. Wzywa do włączania w strategię odbudowy wymiaru regionalnego i wielostronnego, ponieważ konflikty często wykraczają poza granice państw, a przyczyny konfliktów nierzadko obejmują wielostronne aspekty regionalne; zwraca uwagę, że sąsiedzi w regionie mogą w dużym stopniu przyczynić się do zakończenia konfliktów, ale nie powinni w nie interweniować w niewłaściwy sposób i powinni szanować suwerenność terytorialną sąsiednich państw;
29. Podkreśla znaczenie kompleksowego, opartego na prawach człowieka podejścia do strategii odbudowy, z uwzględnieniem praw osób niepełnosprawnych;
30. Zachęca do uczestnictwa i zaangażowania donatorów, uznając je za ważną oznakę stanu po zakończeniu konfliktu, jak również do podnoszenia świadomości innych potencjalnych donatorów i wspierania ich uczestnictwa w procesie mediacji zmierzającym do osiągnięcia pokojowego rozwiązania; jednocześnie podkreśla jednak fakt, że w całym procesie niezbędna jest ich bezstronność i neutralność, ze względu na niezwykle niestabilne środowisko polityczne;

31. Nakłania donatorów i politycznych decydentów różnych szczebli do współpracy w opracowywaniu strategii, planów i w działaniach w terenie oraz w zorganizowaniu przez nich wiodącej agencji ds. odbudowy, we współpracy z ONZ i innymi organizacjami międzynarodowymi, aby w sposób elastyczny i odpowiedzialny dzielić się informacjami i doświadczeniem, jak również nakłania beneficjentów do współpracy z donatorami na szczeblu krajowym i lokalnym;

Ponowna integracja społeczna i zawodowa

32. Wzywa do ponownej pełnej integracji zarówno ofiar, jak i czynnych uczestników gwałtownych konfliktów ze społeczeństwem obywatelskim, w szczególności pod względem gospodarczym, społecznym, oświatowym, kulturalnym i politycznym;
33. Uważa, że przywrócenie dobrego stanu zdrowia fizycznego i psychicznego ludności musi stanowić priorytet w sytuacji po zakończeniu konfliktu, jednak wiele osób odniosło stałe lub długotrwałe obrażenia psychiczne i fizyczne, należy zatem szczególnie zatroszczyć się o zapewnienie im leczenia i opieki, aby mogły one w pełni uczestniczyć w życiu społeczeństwa na tyle, na ile ich stan pozwala;
34. Wzywa UE, pozostałych donatorów oraz państwa AKP do zajęcia się, w ramach procesu odbudowy po zakończeniu konfliktu i działań na rzecz pojednania, zaburzeniami zdrowia psychicznego i problemami psychicznymi powstałymi w wyniku konfliktów;
35. Nakłania kraje członkowskie będące w okresie po zakończeniu konfliktu do zaangażowania się na szczeblu rządowym i lokalnym w programy rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR), zmierzające do społecznej i gospodarczej reintegracji byłych żołnierzy;
36. Uważa, że strategię DDR powinny zostać ponownie przemyślane, aby –ewentualnie jeszcze na etapie poprzedzającym demobilizację — zaangażować i bezpośrednio zatrudnić byłych żołnierzy przy pracach nad odbudową podstawowej infrastruktury, w ramach programów, które jako całość mogą być potężnym narzędziem zgody, skutecznym kształceniem zawodowym i mechanizmem reintegracji społecznej, środkiem zapobiegającym dużemu bezrobociu, ubóstwu i niepokojom społecznym, praktycznym sposobem przywrócenia szybciej i taniej podstawowych warunków normalnego życia gospodarczego i społecznego oraz ponownego osiedlenia się ludności;
37. Podkreśla, że bezpośredni udział w odbudowie infrastruktury publicznej może być cenny w procesie rozbrojenia i rehabilitacji byłych żołnierzy, a ich udział w szkoleniach zawodowych zwiększy ich szansę na odegranie pozytywnej roli w społeczeństwie;
38. Zaleca, aby w kierowanie wszystkimi programami DDR (rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji), finansowanymi ze środków międzynarodowych były zaangażowane nie tylko siły rządzące, ale również były strony lub frakcje zbrojnej opozycji, w celu zapewnienia sprawiedliwości, budowy wzajemnego zaufania i zagwarantowania efektywności działań oddolnych;
39. Wzywa Komisję Europejską i międzynarodową społeczność donatorów do inwestowania w gospodarczą rewitalizację krajów AKP będących w okresie po zakończeniu konfliktu, na przykład przez wspieranie finansowej odbudowy małych i średnich przedsiębiorstw oraz rodzinnych gospodarstw rolnych, aby przyspieszyć proces tworzenia nowych miejsc pracy i zakładania ośrodków szkolenia zawodowego, w celu zapewnienia przychodów niezbędnych dla ponownego rozwoju opieki społecznej. Zaleca zwrócenie szczególnej uwagi na możliwość zorganizowania i wspierania programu dla małych firm i linii mikrokredytów;
40. Zwraca uwagę, że w sytuacji po zakończeniu konfliktu osoby niepełnosprawne dotkliwiej odczuwają negatywne skutki kryzysu niż pozostali obywatele; ich możliwość egzystowania i przetrwania może być całkowicie uzależniona od innych, a zdolność rodzin do wspierania swoich niepełnosprawnych członków jest poddawana surowemu egzaminowi;
41. Wzywa społeczność międzynarodową i rządy, aby podczas dużych działań w zakresie odbudowy wykorzystywały szansę odbudowy infrastruktury zgodnie z uniwersalnymi projektami i normami dostępności;

42. Podkreśla potrzebę zwrócenia uwagi na problemy kobiet-byłych żołnierzy, a także kobiet, które padły ofiarą przemocy fizycznej, gwałtu lub przemocy seksualnej;
43. Jeżeli chodzi o dzieci dotknięte konfliktem zbrojnym, wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi i zajęcia się edukacją i reintegracją dzieci-żołnierzy oraz szczególnymi problemami i pilnymi potrzebami sierot, dzieci, które doznały przemocy fizycznej i seksualnej oraz dzieci będących wysiedleńcami i uchodźcami, które zostały gwałtownie odcięte od swoich szkół, przyjaciół i otoczenia;
44. Podkreśla, że proces odbudowy może przebiegać pomyślnie jedynie w przypadku rozwiązania problemu uchodźców i wysiedleńców poprzez zapewnienie im dobrowolnego i bezpiecznego powrotu do własnych domów i udzielenie pomocy w procesie przebudowy oraz w razie potrzeby rozmieszczenie sił pokojowych;
45. Nakłania donatorów i beneficjentów do opracowania specjalnych projektów obejmujących najbardziej bezbronnych członków społeczeństwa, to znaczy dzieci i młodzież. Programy te powinny koncentrować się na edukacji i szkoleniu zawodowym, aby ułatwić reintegrację byłych dzieci-żołnierzy oraz dzieci, które ucierpiały wskutek wojny, konfliktów zbrojnych, wysiedleń, suszy, głodu, klęsk żywiołowych, HIV/AIDS, dzieci będących ofiarami handlu ludźmi, a zatem wszystkich dzieci, które pozbawiono edukacji, jak również na budowie dla nich obiektów rekreacyjnych i sportowych oraz zapewnieniu specjalistycznej pomocy psychologicznej, w miarę możliwości w ramach systemu oświatowego, aby pomóc im w przezwyciężeniu wojennych urazów psychicznych; psychicznych zadowoleniem przyjmuje apele w tym względzie wydane przez organizacje międzynarodowe, takie jak UNICEF;
46. Podkreśla kluczową rolę, jaką w sytuacji po zakończeniu konfliktu mogą odgrywać szkoły, ponieważ dla dzieci jest ważna nie tylko możliwość zapewnienia przez szkołę kształcenia na dobrym poziomie, ale także ochrony fizycznej, pomocy psychologicznej oraz podstawowych świadczeń socjalnych, takich jak opieka zdrowotna, woda i kanalizacja;
47. Wzywa kraje członkowskie, które mają za sobą konflikt zbrojny, do włączania się w działania donatorów i organizacji pozarządowych oraz do udzielania im pomocy w pracy związanej z demobilizacją dzieci-żołnierzy, poprzez udzielenie im pomocy i zabezpieczenie procesu ich zwalniania z sił i ugrupowań zbrojnych w celu ułatwienia ich demilitaryzacji i reintegracji z rodzinami — tam gdzie to możliwe — i społeczeństwem, oraz do ochrony ich przed przemocą, maltretowaniem, wykorzystywaniem i dyskryminacją;
48. Wzywa społeczność międzynarodową i beneficjentów do opracowania specjalnych projektów realizujących wszechstronną pomoc dla kobiet i dziewczynek, które stały się ofiarami zbrojnych konfliktów oraz do zagwarantowania poszanowania ich praw człowieka. Ponieważ gwałt jest powszechnie stosowany jako narzędzie walki, przymusowe cięższe i wojenne urazy psychiczne dotknęły wiele kobiet spośród ludności cywilnej; należy zapewnić ochronę dzieciom urodzonym z gwałtu. Wszystkie te kwestie należy rozwiązać poprzez skuteczny proces rehabilitacji społecznej
49. Zwraca się do tych krajów, na terytoriach których znajduje się wiele min przeciwpiechotnych, o przygotowanie specjalnych programów reintegracji społecznej dla ocalałych okaleczonych ofiar, obejmujących opiekę medyczną i pomoc finansową, a także o organizowanie skutecznej edukacji ludności, a w szczególności dzieci, w zakresie zagrożeń związanych z minami, które nie zostały rozbrojone, oraz o skuteczne prowadzenie akcji rozminowywania i powstrzymanie się od stosowania, gromadzenia i handlu minami przeciwpiechotnymi;
50. Ma świadomość, że szkody poczynione w środowisku naturalnym i morskim przez zużyte i niezużyte środki wybuchowe wymagają szczególnej uwagi, zarówno ze względu na zdrowie i bezpieczeństwo, jak i odbudowę środowiska naturalnego;
51. Wzywa te kraje członkowskie WZP AKP-UE, które nie podpisały lub nie ratyfikowały Konwencji Ottawskiej (Traktatu o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych) jak również Konwencji ONZ w sprawie niektórych broni konwencjonalnych, do niezwłocznego ich podpisania lub ratyfikacji;
52. Wzywa te kraje AKP i UE, które podpisały Konwencję Ottawską, do wprowadzenia w życie jej postanowień, a w szczególności do realizacji, w terminie przez nie same wyznaczonym, zobowiązania do całkowitego oczyszczenia swych terytoriów z min przeciwpiechotnych, zgodnie z Planem Działania z Nairobi na lata 2005 — 2009;

Pojednanie

53. Podkreśla znaczenie bezstronnego i obiektywnego badania przypadków naruszania praw człowieka oraz gwałtów, tortur, aresztowań i zabójstw;
54. Uważa, że komisje prawdy i pojednania mogą dać wiele korzyści społeczeństwom będącym w okresie przejściowym, aczkolwiek nie w każdych warunkach stanowią one odpowiednie rozwiązanie; podkreśla znaczenie aktywnego udziału wielu różnych grup społecznych w działanie komisji; podkreśla, że po przygotowaniu obiektywnego sprawozdania końcowego — zawierającego, ze względu na swoje szczególne znaczenie, rozdział poświęcony dzieciom i młodzieży, sporządzony przy ich udziale — strony powinny zrobić wszystko, aby wprowadzić w życie zalecenia komisji;
55. Potwierdza wagę doświadczeń komisji prawdy i pojednania w Republice Południowej Afryki, ale podkreśla znaczenie dostosowania metodologii do warunków lokalnych;
56. Wskazuje, że amnestia może być istotnym narzędziem pojednania, pod warunkiem że zostanie ona przygotowana w sposób roztropny, sprawiedliwy i wyważony, i że nie będzie ona wykorzystywana jako narzędzie blokowania wymiaru sprawiedliwości, stronniczego ukrywania odrażających zbrodni i ucieczki przed ogromną odpowiedzialnością;
57. Wierzy, że wymiar sprawiedliwości jest główną dziedziną, dzięki której społeczność międzynarodowa może bezpośrednio uczestniczyć w procesach dających możliwość pojednania, co wykazały trybunały doraźne w Hadze i Arusha, Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK), zorganizowane przez ONZ trybunały w Kambodży i Sierra Leone oraz wdrażanie zasady ogólnoświatowej jurysdykcji;
58. Uważa, że przy pomocy Międzynarodowego Trybunału Karnego, trybunałów doraźnych lub niezależnych sądów krajowych, odpowiednio do sytuacji, należy zapewnić, aby akty ludobójstwa oraz inne potworne zbrodnie nie pozostały bezkarne, aby sprawiedliwość zwyciężyła, prawda została ujawniona, a ofiarom oddano sprawiedliwość;
59. Podkreśla, że Międzynarodowy Trybunał Karny może odegrać główną rolę w rozerwaniu błędnego koła bezkarności, stawiając przed sądem głównym inicjatorów i sprawców poważnych naruszeń praw człowieka; wyraża przekonanie, że może to stworzyć warunki, w których możliwa jest amnestia i ponowna integracja wszystkich byłych żołnierzy;
60. Wierzy, że wspólnota międzynarodowa mogłaby pomóc we włączaniu programów pojednania w porozumienia pokojowe, dzięki przygotowywaniu odpowiednich projektów krajowego ustawodawstwa oraz ochronie osób, które na szczeblu lokalnym będą obowiązane wprowadzać w życie te programy i ustawodawstwo; podkreśla, że oficjalne agencje mają ważną rolę do odegrania w sporządzaniu międzynarodowych wytycznych, które mogą wzmocnić lokalnych przywódców politycznych i przywódców społeczeństwa obywatelskiego, takich jak wytyczne ONZ dotyczące walki z bezkarnością; podkreśla znaczenie międzynarodowej sprawozdawczości i mechanizmów monitorowania;
61. Wyraża ubolewanie z powodu nacisków wywieranych przez USA na państwa trzecie w celu zawierania dwustronnych umów o immunitecie (*Bilateral Immunity Agreements*), jakoby w oparciu o art. 98 Układu Rzymskiego, które wykluczają ich obywateli i personel wojskowy z jurysdykcji MTK, a także z powodu sankcji — w tym ograniczenia pomocy — wobec krajów, które podpisały Układ Rzymski; zwraca się zatem z prośbą do państw, które wspierają MTK oraz Komisję Europejską o kontynuowanie wysiłków w celu przekonania USA do zmiany polityki, a w międzyczasie do udzielania pomocy tym krajom, wobec których USA ograniczyły swoją pomoc;
62. Apeluje o zapewnienie bezpieczeństwa osobistego ofiarom występującym przed komisją prawdy lub przed sądem, w szczególności kobietom, poprzez organizowanie specjalnych przesłuchań dla dzieci i kobiet, jako najbardziej bezbronnych grup społecznych; podkreśla, że kobiety nie powinny tylko być przesłuchiwane jako ofiary, ale także aktywnie uczestniczyć w procesie pojednania;

63. Zaleca, aby przywódcy religijni i przywódcy tradycyjnych wspólnot odgrywali wiodącą rolę w procesie pojednania oraz proponuje wzięcie pod uwagę, wykorzystanie i szanowanie mądrości osób starszych;
64. Podkreśla, że odbudowa państwa i jego władz jest konieczna dla zabezpieczenia procesu wyborczego i długotrwałej stabilizacji instytucji w krajach po zakończeniu konfliktu; wzywa Unię Europejską i jej Państwa Członkowskie do zwrócenia na to szczególnej uwagi w ramach umów o partnerstwie AKP-UE;
65. Uważa za sprawę zasadniczą promowanie kultury pokoju i tolerancji poprzez rozwój wzajemnej solidarności między obywatelami, a także wezwanie polityków oraz przywódców politycznych i społecznych, organizacji religijnych i społeczeństwa obywatelskiego do przekazywania ludności sygnałów i przesłań pokoju, pojednania i jedności narodowej;
66. Wzywa państwa, w których zakończył się konflikt, aby realizowały politykę gospodarczą i społeczną, która zapewnia harmonijny i zrównoważony rozwój narodu, a także politykę harmonijnego rozstrzygania problemów społecznych i pojednania;
67. Wzywa byłe strony konfliktu do podjęcia stałego, otwartego, poważnego, dogłębnego i rozległego dialogu od chwili podpisania porozumień pokojowych;

Przechodzenie ku społeczeństwu demokratycznemu, w tym przygotowanie do wyborów

68. Potwierdza, że, jak stanowi Porozumienie z Kotonu, demokratyczne zasady są powszechnie uznawane i stanowią fundament organizacji państwa zapewniający legitymizację jego władz i legalność ich działań, odzwierciedloną w systemie konstytucyjnym, ustawodawczym i regulacyjnym;
69. Potwierdza swoje poparcie dla demokratycznego systemu rządów, opartego na sytuacji w naszych krajach, który gwarantuje wszystkim bezpieczeństwo, wolność i sprawiedliwość, w oparciu o zasadę państwa prawa i o zasadę jedności, która nikogo nie wyklucza;
70. Zachęca do przestrzegania zasady dobrych rządów, która jest fundamentalnym elementem partnerstwa AKP-UE i polega na podziale władzy, praworządności, przejrzystym i odpowiedzialnym zarządzaniu sprawami publicznymi oraz zasobami naturalnymi i finansowymi w celu osiągnięcia sprawiedliwego i trwałego rozwoju;
71. Podkreśla znaczenie zwiększenia kompetencji instytucjonalnych, zarówno instytucji centralnych, jak i lokalnych, w zakresie zwalczania korupcji. Podkreśla także znaczenie przebudowy/restrukturyzacji administracji publicznej i umożliwienia urzędnikom państwowym takiego pełnienia obowiązków, aby mogli skutecznie, uprzejmie, uczciwie, bezstronnie służyć wszystkim korzystającym z usług publicznych;
72. Podkreśla znaczenie poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności; zachęca do odwoływania się do zasady państwa prawa, zgodnej ze strukturą państwa i kompetencjami jego różnych władz;
73. Uznaje za zasadniczą sprawę stworzenie warunków, w których szanowane są podstawowe prawa człowieka i zaleca, aby już na bardzo wczesnym etapie po zakończeniu konfliktu zbrojnego zostały wprowadzone programy oświatowe w dziedzinie praw człowieka;
74. Uznaje wagę odbudowy autorytetu państwa po zakończeniu konfliktu zbrojnego, przywrócenia administracji publicznej na całym terytorium danego kraju oraz reorganizacji w nowych warunkach państwowych sił zbrojnych i policji, zgodnie z zasadami demokracji oraz modelem pluralistycznego i wolnego społeczeństwa; przypomina, że w niektórych okolicznościach, dzięki specjalistycznej pomocy międzynarodowej — gdy była ona potrzebna i pożądana — włączenie byłych żołnierzy walczących wcześniej po przeciwnych stronach do nowych, państwowych sił zbrojnych lub policji okazało się dobrym i pomocnym rozwiązaniem;

75. Przypomina, że tymczasowy wielopartyjny rząd, w duchu rządu pojednania narodowego, jest odpowiednim środkiem zagwarantowania stabilizacji, ogólnego uspokojenia i wspólnej odpowiedzialności od chwili podpisania porozumień pokojowych do wyborów; zwraca także uwagę na fakt, że — jak wynika z doświadczeń — często takie systemy dzielenia się władzą okazywały się mądrym rozwiązaniem także po wyborach, stanowiąc długofalową platformę stabilizacji do czasu ugruntowania się kultury demokratycznej i zaistnienia sytuacji, w której zmiana władzy nie spowoduje większych zagrożeń;
76. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż UE i społeczność międzynarodowa często odgrywają znaczącą rolę w przekonywaniu stron konfliktu do zawarcia porozumienia pokojowego i przeprowadzenia demokratycznych wyborów; ubolewa jednak, że kilkakrotnie po zakończeniu konfliktu nie zapewniły stronom pomocy koniecznej do pełnej realizacji porozumień pokojowych; wzywa je do zwiększenia pomocy finansowej, administracyjnej i logistycznej dla krajów po zakończeniu konfliktu w celu zapewnienia należytego wykonania traktatów pokojowych;
77. Zaleca, aby po ostatecznym zawieszeniu broni lub w warunkach zapewniających minimum bezpieczeństwa, przygotowano i przeprowadzono w stosownym czasie demokratyczne wybory, z uwzględnieniem między innymi lokalnych możliwości oraz pomocy z zewnątrz w zakresie zasobów ludzkich, materialnych i finansowych; zaleca, aby te pierwsze wybory po zakończeniu konfliktu zbrojnego — poza sytuacjami absolutnie wyjątkowymi — odbyły się najpóźniej w ciągu dwóch-trzech lat; zwraca uwagę nie tylko na powszechne wybory parlamentarne i prezydenckie, ale również na wybory do władz lokalnych; podkreśla, że wybory nie są w żadnym wypadku zakończeniem procesu demokratyzacji, który powinien być stałym działaniem;
78. Wzywa osoby odpowiedzialne za przygotowanie wyborów do wyłonienia doraźnej niezależnej komisji wyborczej. Zadaniem takiej komisji wyborczej musi być w szczególności sporządzenie list wyborców, ich rejestracja, ustalenie liczby i lokalizacji okręgów wyborczych i innej niezbędnej infrastruktury, zatrudnienie i wyszkolenie personelu, sprawdzanie przejrzystości wydatków kandydatów, opracowanie ordynacji wyborczej i należyte informowanie ludności;
79. Popiera udział kobiet w procesie wyborczym i w rządzie — zgodnie z Platformą Działania Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w Pekinie z 1995 r. minimalny udział w wysokości 30 % stanowi „masę krytyczną” na drodze do osiągnięcia całkowitej równości praw;
80. Uważa, że istotne i niezależne podmioty pozarządowe mogłyby odegrać ważną rolę w procesie wyborczym poprzez zachęcanie do otwartej i powszechnej debaty i uświadamianie kandydatom ich odpowiedzialności;
81. Wzywa Organizację Narodów Zjednoczonych i inne odnośne instytucje międzynarodowe do podjęcia się funkcji obserwatorów, w celu udzielenia pomocy w zorganizowaniu/powołaniu niezależnej komisji wyborczej. Unia Europejska, Parlament Europejski, Organizacja Narodów Zjednoczonych i inne międzynarodowe organizacje muszą odgrywać istotną rolę we wspieraniu i kontroli procesów wyborczych, w celu przyczynienia się do demokratyzacji krajów AKP; zachęca obserwatorów, aby przyjeżdżali do danego kraju na długo przed dniem wyborów, co umożliwi im śledzenie procesu wyborczego od samego początku; oczekuje jednak, iż krótkoterminowi obserwatorzy, na przykład posłowie do PE, powinni przyjeżdżać do danego kraju na kilka dni przed wyborami i przebywać w nim przynajmniej do zakończenia pierwszego liczenia głosów;
82. Wzywa do rozmieszczenia, w razie potrzeby i na prośbę kraju przyjmującego, międzynarodowych wielostronnych sił, wspieranych ewentualnie przez miejscowe oddziały wojskowe dla zagwarantowania bezpieczeństwa. Większa liczba lokali wyborczych również umożliwia zwiększenie poczucia bezpieczeństwa;
83. Apeluje, aby zwracać szczególną uwagę na swobodę wypowiedzi i zgromadzeń, aby umożliwić partiom politycznym zaangażowanym w proces wyborów swobodne wyrażanie opinii, z poszanowaniem przeciwników i wspólnych zasad demokratycznych oraz zapewnić obecność niezależnych środków masowego przekazu; apeluje, aby dziennikarzom zagwarantować odpowiednią do pełnionej przez nich roli swobodę poruszania się oraz respektowanie pluralizmu informacyjnego; wzywa do stworzenia jasnych i skutecznych przepisów, które zagwarantują swobodę tworzenia prywatnych środków masowego przekazu i równy dostęp wszystkich partii do środków masowego przekazu będących pod kontrolą państwa; podkreśla, że w krajach AKP te aspekty mają specjalne znaczenie dla rozgłośni radiowych

84. Wzywa Komisję Europejską, różnych donatorów oraz właściwe organizacje pozarządowe do realizacji programów szkoleniowych dla pracowników środków masowego przekazu, które umożliwią niezależną, wysokiej jakości pracę dziennikarską oraz zagwarantują dostarczenie odpowiednich środków technicznych i materiałowych, na przykład kaset, taśm filmowych i papieru;
 85. Wzywa wybranych członków zgromadzenia narodowego do przyjęcia demokratycznej konstytucji lub do jej możliwie jak najszybszej nowelizacji, przed lub bezpośrednio po pierwszych nadchodzących wyborach powszechnych i po ewentualnym przeprowadzeniu referendum, chyba że byłe strony konfliktu i całe społeczeństwo nie odczuwają takiej potrzeby. Dotyczy to także najbardziej znaczących ustaw politycznych, zasadniczych i strukturalnych, które regulują podstawowe obszary demokratycznego państwa
 86. Podkreśla znaczenie prowadzenia stałego politycznego dialogu z krajami beneficjentami na temat sytuacji politycznej, jak przewiduje art. 8 Porozumienia z Kotonu, w szczególności w takich sprawach jak handel bronią, nadmierne wydatki zbrojeniowe, narkotyki i zorganizowana przestępczość, albo też dyskryminacja etniczna, religijna lub rasowa. Dialog ten powinien również obejmować dokonywanie regularnej oceny wydarzeń związanych z przestrzeganiem praw człowieka, z zasadami demokracji, rządami prawa i dobrym rządzeniem;
 87. Uznaje, że wymiana doświadczeń na równej stopie między przedstawicielami krajów donatorów i krajów beneficjentów jest jednym ze środków zwiększających ich zdolności do dialogu;
 88. Zaleca swoim współprzewodniczącym skierowanie niniejszej rezolucji do Rady AKP-UE, Komisji Europejskiej, Rady Unii Europejskiej i regionalnych organizacji integracyjnych AKP oraz do wszystkich skonfliktowanych stron w krajach AKP i UE.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie włączenia do budżetu Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR)**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na spotkaniu w Bamako w dniach 18 — 21 kwietnia 2005 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając Porozumienie o Partnerstwie AKP-WE podpisane w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾, które weszło w życie z dniem 1 kwietnia 2003 r., a w szczególności protokół finansowy zawarty w załączniku I oraz procedury wdrażania i zarządzania wskazane w załączniku IV do Porozumienia,
 - uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej dla Rady i Parlamentu Europejskiego „Ku pełnemu zintegrowaniu współpracy z krajami AKP z budżetem UE” (COM(2003)590),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju i Współpracy Parlamentu Europejskiego w sprawie budżetyzacji Europejskiego Funduszu Rozwoju (A5-0143/2004) ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju (ACP-EU/3602/03/końcowe) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu w sprawie w sprawie budżetyzacji Europejskiego Funduszu Rozwoju (ACP-EU/3686/05/końcowe),
- A. zważywszy że od momentu utworzenia w 1957 r. Europejski Fundusz Rozwoju (EFR) pozostaje głównym źródłem finansowania współpracy między Unią Europejską a Państwami Azji, Karaibów i Pacyfiku (AKP), funkcjonującym w oparciu o dobrowolne składki wnoszone przez Państwa Członkowskie UE,
- B. zważywszy że podczas szczytu w Barcelonie oraz Międzynarodowej Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Finansowania Rozwoju, która odbyła się w Monterrey w 2002 r., przywódcy Państw Członkowskich Unii Europejskiej zobowiązali się do osiągnięcia celów finansowych odnoszących się do udziału WE w oficjalnej pomocy na rzecz rozwoju (ODA),
- C. potwierdzając istotną rolę pomocy finansowej szczebla krajowego i regionalnego świadczonej przez Unię Europejską na rzecz rozwoju krajów AKP, a także wpływającą z niej potrzebę wzmocnienia współpracy finansowej w ramach EFR,
- D. z zadowoleniem przyjmując bezprecedensowy postęp osiągnięty w dziedzinie zobowiązań i wypłat dokonanych w 2003 r. w realizowaniu pomocy finansowej AKP-WE,
- E. uwzględniając nową funkcję powierzoną intendentom szczebla krajowego i regionalnego na mocy Porozumienia z Kotonu oraz kompetencje niezbędne dla potrzeb zagwarantowania realizacji wszystkich zadań i pełnego, ustalonego zakresu odpowiedzialności, w szczególności usprawnienia zarządzania pomocą finansowaną przez EFR,
- F. zwracając uwagę, iż problem budżetyzacji EFR wszedł w fazę fundamentalnych zmian partnerstwa AKP-UE, co znalazło swój wyraz w negocjowaniu umów o partnerstwie gospodarczym, które dają również możliwość dalszego usprawniania celów i zasad finansowania współpracy rozwojowej,
- G. ponownie potwierdzając znaczenie roli i zakresu odpowiedzialności intendentów szczebla krajowego i regionalnego w zarządzaniu i wdrażaniu projektów i programów,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 21 kwietnia 2005 r. w Bamako (Mali).

⁽²⁾ Dz.U. L 317, z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ Protokół z dnia 1.4.04.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 26, z 29.1.2004, str. 7.

- H. wyrażając obawy o przyszłość budżetyzacji oraz jej potencjalnego wpływu na zasady i kluczowe elementy współpracy finansowej na rzecz rozwoju, w szczególności wspólnego zarządzania, przewidywalności zasobów i możliwości wykorzystywania zasobów finansowych,
- I. wskazując, iż rozszerzenie Unii na 25 Państw Członkowskich doprowadzi do ustanowienia nowego wzorca podziału pomocy finansowej w oparciu o dobrowolne składki Państw Członkowskich, jeżeli utrzymany zostanie aktualny system ustalania pięcioletniego protokołu finansowego,
- J. zważywszy, że 25 Państw Członkowskich nie osiągnęło dotychczas porozumienia w sprawie nowego wzorca podziału kosztów, a wszelkie opóźnienia w tej sprawie będą blokować źródła finansowania,
- K. przypominając, iż główną korzyścią płynącą z budżetyzacji EFR, czyli jego włączenia w budżet ogólny, jest fakt, iż wzorzec podziału kosztów znany 25 Państwom Członkowskim stosuje się automatycznie, bez potrzeby prowadzenia długotrwałych i w dużym stopniu bezwzględnych debat w sprawie nowego wzorca podziału kosztów *ad hoc* dla 10. EFR,
- L. zważywszy, że niepowodzenie w dziedzinie osiągnięcia porozumienia w sprawie nowego wzorca podziału kosztów *ad hoc* uniemożliwia lub istotnie opóźnia wprowadzenie 10-go EFR, co z oczywistych względów zagraża osiągnięciu celów umowy o partnerstwie, gdy podstawową kwestią jest zagwarantowanie ciągłości finansowania EFR,
- M. podkreślając, iż budżetyzacja EFR nie jest panaceum na wszystkie problemy, ani przeszkodą w efektywnym funkcjonowaniu partnerstwa AKP-UE,
- N. zważywszy, że komunikat Komisji z dnia 8 października 2003 r. (COM (2003) 590) zawiera częściową odpowiedź (wymagającą uszczegółowienia) na wiele pytań postawionych przez AKP, w szczególności odnoszących się do wyeliminowania szkodliwych skutków zasady rocznicowości budżetu oraz zdolności do ustalania wieloletniego finansowania, przy czym zgoda WZP jest uzależniona od wypełnienia tych gwarancji,
- O. zwracając uwagę, iż Rozporządzenie Finansowe Unii Europejskiej przewiduje praktyczne metody organizowania i gwarantowania funkcjonowania dedykowanego funduszu,
- P. podkreślając, iż wysoki poziom udziału AKP w procesie podejmowania decyzji w odniesieniu do programowania i wdrażania EFR prowadzi do bliższego partnerstwa między donatorami i beneficjentami oraz do zwiększenia prawa własności programów po stronie krajów AKP,
- Q. potwierdzając również potrzebę podtrzymania i wzmocnienia dorobku prawnego Partnerstwa, w szczególności zasad prawa własności i udziału przewidzianych w Porozumieniu z Kotonu, które stanowią kluczowe elementy strategii opracowanej dla potrzeb likwidacji ubóstwa,
- R. potwierdzając, iż zasoby gwarantowane, prawo własności do programów rozwojowych po stronie Krajów AKP oraz stały duch partnerstwa to zagadnienia polityczne, których budżetyzacja ani nie rozwiązuje, ani nie poddaje w wątpliwość,
- S. uznając, iż władze polityczne muszą odpowiedzieć na uzasadnione pytania postawione przez kraje AKP, w tym pytania odnoszące się do wspólnego zarządzania pomocą, skutków mechanizmu pomiarowego, który ujawnił się w 9. EFR oraz przewidywalności i zrównoważenia zasobów,
- T. podkreślając, że podnoszenie kwestii reformy EFR 40 lat po jego ustanowieniu nie jest bezzasadne oraz że bieżący system nie przyniósł rozwiązania problemów dotyczących szybkiej wypłaty oraz gromadzenia niewykorzystanych funduszy (11 miliardów euro),
1. Oświadczają, iż przywiązuje szczególną wagę do realizowania przez UE specyficznej oraz ukierunkowanej na odbiorcę polityki w dziedzinie pomocy rozwojowej dla krajów AKP, której zagwarantować należy stałe, gwarantowane zasoby finansowe;

2. Nalega, aby partnerstwo AKP-UE zachowało swoją specyfikę i ducha partnerstwa, tym samym przyczyniając się do osiągnięcia wspólnych celów polegających na likwidacji ubóstwa oraz osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju;
3. Zachęca Komisję Europejską i władze Krajów AKP do zintensyfikowania wysiłków na rzecz zrównoważenia i usprawnienia, w perspektywie długoterminowej, wyników uzyskanych w 2003 r. w dziedzinie wdrażania współpracy finansowej AKP-UE, korzystając z wdrożenia nowego podejścia do programowania i podziału uprawnień i kompetencji do podejmowania decyzji;
4. Ponownie wyraża zaniepokojenie, iż mimo że UE jest najważniejszym partnerem AKP w dziedzinie rozwoju, opóźnienia administracyjne i proceduralne oraz przeszkody występujące po obu stronach, spowalniające przepływ zasobów finansowych EFR i utrudniające dostęp do tych zasobów finansowych, należy rozstrzygnąć lub usprawnić, bez względu na formę budżetyzacji;
5. Potwierdza, iż kwota zasobów pieniężnych dostępna dla Grupy AKP powinna być wystarczająca dla potrzeb spełnienia celów Porozumienia z Kotonu, czy to finansowanych z dziesiątego EFR, czy z budżetu Wspólnoty;
6. Wzywa Radę UE i Komisję do rozważenia możliwości wprowadzenia do regulacji finansowych dotyczących budżetu Wspólnoty zwolnień niezbędnych dla potrzeb zaradzenia problemom Grupy AKP oraz wzmocnienia partnerstwa, prawa własności i przewidywalności funduszy rozwojowych;
7. W tym duchu zaleca, aby właściwą część funduszy z EFR przeznaczyć na edukację polityczną i szkolenie parlamentarzystów, a także liderów politycznych, gospodarczych i społecznych w interesie podtrzymania praworządności, państwa prawa, struktur demokratycznych i współdziałania między rządem a opozycją w demokracjach pluralistycznych funkcjonujących w oparciu o demokratyczne wybory; podkreśla, iż fundusze te powinny być wykorzystywane dla potrzeb ustanowienia placówek doskonalenia zawodowego administracji publicznej i edukacji politycznej członków parlamentu, administratorów lokalnych oraz osób piastujących wysokie stanowiska w partiach i stowarzyszeniach politycznych;
8. Wskazuje, iż każda decyzja dotycząca budżetyzacji EFR musi być spójna z zaangażowaniem UE w podwyższenie poziomu oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) przeciętnie do 0,39 % do 2006 r. z poziomu z 2002 r. wynoszącego 0,33 %, który ustalono podczas Szczytu Rady w Barcelonie oraz Międzynarodowej Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Finansowania Rozwoju z Monterrey w 2002 r.;
9. Wzywa Państwa Członkowskie UE i Komisję Europejską do powstrzymania się od podejmowania decyzji, które mogą mieć skutki sprzeczne z celami Porozumienia z Kotonu;
10. Podkreśla potrzebę rozwiązania problemów wyrażonych przez kraje AKP osiągające gorsze wyniki, które mogą spowodować zmniejszenie kwoty funduszy przyznanych tym krajom w wyniku budżetyzacji EFR oraz wzywa Komisję do wyjaśnienia metod, dzięki którym Komisja zamierza zagwarantować, iż interesy tych krajów nie zostaną umniejszone;
11. Zaleca, aby wykorzystać niegwarantowane fundusze EFR (bilans nierozliczony) — instrument z zadowoleniem przyjęty przez Komisarza MICHELA podczas posiedzenia Komitetu Parlamentu Europejskiego ds. Rozwoju z dnia 15 marca 2005 r. — na główne projekty z zakresu infrastruktury lub inne projekty użyteczności regionalnej i międzypaństwowej przedłożone przez partnerów instytucjonalnych AKP (tj. Caricom, Unię Afrykańską, Nepad, Unię Gospodarczą i Monetarną Afryki Zachodniej itp.) lub przez znaczącą liczbę krajów AKP, które opracowały dany projekt;
12. Zwraca uwagę na obawy wyrażone przez kraje AKP, a dotyczące możliwych skutków zasady rocznicowości mającej zastosowanie do budżetu Wspólnoty, mimo tego iż Komisja jasno wyraziła, że nie wyklucza wieloletniego programowania;

13. Wzywa Sekretariat AKP-UE do możliwie najszybszego sporządzenia wspólnej noty ustalającej funkcje Rady AKP, Rady UE oraz Komisji Europejskiej, weryfikującej implikacje budżetyzacji oraz zasady rocznicowości w oparciu o wpływ na kluczowe elementy finansowania współpracy na rzecz rozwoju, a w szczególności:
 - wspólnego zarządzania pomocą;
 - przewidywalności i zrównoważenia zasobów;
 - poziomu zasobów podlegających budżetyzacji;
 - elastyczności w wykorzystywaniu zasobów;
 - przydzielania zasobów;
 - funkcji i zakresu odpowiedzialności urzędników szczebla krajowego i regionalnego;
 - funkcji i zakresu odpowiedzialności Komisji AKP-UE ds. Finansowania Współpracy Rozwojowej;
 - sprawnego wypłacania zasobów;
 - skutków mechanizmu pomiarowego;
 14. Podkreśla potrzebę zapewnienia krajom AKP gwarantowanego, długoterminowego finansowania rozwoju oraz podkreśla, iż żaden kraj nie powinien się znaleźć w mniej korzystnym położeniu w następstwie zmian wprowadzonych do systemu finansowania;
 15. Potwierdza istotną rolę przewidywalności zasobów oferowaną przez bieżący EFR, która umożliwia krajom AKP długoterminowe programowanie oraz jest aktywnie wspierane przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne;
 16. Wzywa Komisję Europejską, Radę UE, Parlament Europejski oraz Kraje AKP do wprowadzenia właściwych ram prowadzenia szczegółowych konsultacji dla potrzeb oceny korzyści i słabych punktów każdego z dwóch systemów (EFR podlegający i niepodlegający budżetyzacji);
 17. Potwierdza potrzebę zagwarantowania zasad „partnerstwa” i „prawa własności” do programów rozwojowych po stronie krajów AKP oraz ich zaangażowania we wszystkie decyzje odnoszące się do wykorzystywania funduszy, w szczególności w zakresie wszelkiego rodzaju procedur wspólnego podejmowania decyzji dotyczących przyszłych regulacji w dziedzinie EFR;
 18. W tym samym duchu uznaje za istotny fakt, iż w przypadku budżetyzacji EFR, w procedurze budżetowej UE należy uwzględnić działalność Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego dla potrzeb zapewnienia wartościowego wkładu w prace organów budżetowych UE nad kwestiami budżetowymi dotyczącymi krajów AKP;
 19. Doradza, aby równoległe do debat w sprawie budżetyzacji EFR przygotować i udostępnić krajom AKP 10. EFR dla potrzeb umożliwienia im osiągnięcia celów umowy o partnerstwie ustanowionej w oparciu o wzorzec podziału kosztów tożsamy z mającym zastosowanie do budżetu ogólnego; z zadowoleniem przyjmuje kierunek debat w sprawie finansowania stanowiących element Budżetu Ogólnego UE lub 10. EFR, i w tym kontekście podkreśla najnowszy wniosek Komisji w sprawie poinformowania Grupy AKP o wieloletnich ramach współpracy na lata 2008-2013;
 20. Podkreśla potrzebę podtrzymania specyficznych alokacji szczebla krajowego i regionalnego oraz zaznacza, iż przekazywanie zasobów EFR na inne cele globalne ma się odbywać w porozumieniu z partnerami AKP;
 21. Zaleca swoim Współprzewodniczącym przekazanie niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej oraz Radzie Unii Europejskiej.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾
w sprawie sytuacji w Sudanie

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na spotkaniu w Bamako w dniach 18 — 21 kwietnia 2005 r.,
- uwzględniając Kompleksowe Porozumienie Pokojowe (CPA) podpisane pomiędzy Rządem Sudanu i Sudańskim Ruchem Wyzwolenia/Siłami Zbrojnymi (SPLM/A) w dniu 9 stycznia 2005 r. w Nairobi (Kenia),
- uwzględniając odnośne rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz rezolucję Rady 1564 (2004 r.) w sprawie sprawozdania Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej ds. Darfuru dla Sekretarza Generalnego ONZ,
- uwzględniając porozumienie o zawieszeniu broni podpisane pomiędzy rządem Sudanu, Sudańskim Ruchem Wyzwolenia/Siłami Zbrojnymi (SPLM/A) oraz Ruchem ds. Sprawiedliwości i Równości (JEM) w N'djamena (Czad) w dniu 8 kwietnia 2004 r. oraz sprawozdania Komisji ds. Zawieszenia Broni,
- uwzględniając poprzednie rezolucje odnoszące się do Sudanu i Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK),
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- A. zważywszy że na mocy art. 20 Regulaminu Prezydium podjęło decyzję o „wysłaniu delegacji do Sudanu, w miarę możliwości do Darfuru, na południe i wschód w celu przygotowania pilnej debaty i rezolucji na 9. sesję”,
- B. zważywszy że w dniach 23 — 27 marca 2005 r. do Sudanu wysłano delegację, która wizytowała Chartum, Północny Stan Darfur, Południowy Stan Darfur i Jubę (Stan Bahr El Gabel),
- C. zważywszy że CPA przewiduje ustanowienie odrębnych sił zbrojnych, wycofanie z Sudanu 91 000 żołnierzy wojsk rządowych w ciągu dwóch i pół roku oraz, w przypadku SPLA, wycofanie z Północy w terminie 8 miesięcy, równy podział zasobów ropy oraz przeprowadzenie wyborów za 3 lata,
- D. zważywszy że konflikt w Darfurze nie został zakończony i doprowadził do śmierci wielu tysięcy osób, około 1,65 miliona wewnętrznych przesiedleńców oraz 200.000 uchodźców w Czadzie, a ogólna liczba osób dotkniętych konfliktem sięga około 2,5 miliona ⁽²⁾,
- E. zważywszy że Międzynarodowa Komisja Dochodzeniowa ds. Darfuru ustaliła, iż siły zbrojne i milicja rządu Sudanu dopuszczały się „na terytorium Darfuru niezliczonych aktów przemocy, w tym mordowania ludności cywilnej, torturowania, zaginięć, niszczenia wiosek, gwałtów i innych form przemocy seksualnej, grabieży i przymusowego wysiedlania” i że „czyny te były popełniane powszechnie i regularnie, a zatem mogą stanowić zbrodnie przeciwko ludzkości”,
- F. zważywszy że Międzynarodowa Komisja Dochodzeniowa ds. Darfuru przeprowadziła rozpoznanie osób podejrzewanych o dopuszczenie się „w Darfurze poważnych naruszeń międzynarodowego prawa praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym zbrodni przeciwko ludzkości oraz zbrodni wojennych” oraz doszła do wniosku, iż „wśród osób uznanych za potencjalnie odpowiedzialne za [te] naruszenia znajdują się indywidualni sprawcy, w tym urzędnicy rządu Sudanu, członkowie sił milicji, członkowie bojówek oraz niektórzy oficerowie obcych sił zbrojnych działający na własną rękę”,
- G. zważywszy że według sprawozdania Komisji ds. Zawieszenia Broni Unii Afrykańskiej (AUCFC), od momentu przyjęcia ostatniej rezolucji przyjętej w Hadze w dniu 25 listopada 2004 r., nadal mają miejsce ataki przeciwko ludności cywilnej, zgony, zakrojone na szeroką skalę akty gwałtu i rabowanie wiosek w Darfurze, a ponadto sytuację komplikują nasilające się akty bandytyzmu,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 21 kwietnia 2005 r. w Bamako (Mali).

⁽²⁾ Źródło: Sprawozdanie Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej ds. Darfuru

- H. zważywszy że Międzynarodowa Komisja Dochodzeniowa ds. Darfuru stwierdziła, iż „sudański system sądowniczy nie może i nie ma zamiaru rozstrzygnąć sytuacji w Darfurze. Istotne osłabienie tego systemu nastąpiło w ostatnim dziesięcioleciu. Restrykcyjne prawa przyznające szerokie uprawnienia władzy wykonawczej umniejszają skuteczność sądownictwa, a wiele ustaw obowiązujących obecnie w Sudanie jest sprzecznych z podstawowymi normami praw człowieka”.
1. Z zadowoleniem przyjmuje podpisanie pomiędzy rządem Sudanu i SPLM historycznego CPA w Nairobi w dniu 9 stycznia 2005 r., kładącego kres 21-letniej wojnie domowej oraz stanowiącego ważny krok na drodze do zaistnienia pokoju w Sudanie Południowym i fakt, iż rozwój może się przyczynić do zaistnienia pokoju w Darfurze;
 2. Wzywa wszystkie strony do wdrożenia CPA oraz Protokołów do niego obejmujących, między innymi, porozumienia dotyczące bezwłocznego podziału uprawnień i zasobów;
 3. Z zadowoleniem odnotowuje nowego ducha pokoju i entuzjazmu powstałego w wyniku CPA, co wyraża się w powrocie na południe kraju około 100.000 osób i ich żywego inwentarza, oraz podkreśla znaczenie, jakie dla ludności ma szybkie skorzystanie z pokoju;
 4. Z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Bezpieczeństwa ONZ o utworzeniu składającej się z 10.000 osób Misji ONZ w Sudanie (UNMIS), odpowiadającej za rozbrojenie żołnierzy, pojednanie, przestrzeganie zasady praworządności i praw człowieka, organizację i nadzorowanie wyborów, a ponadto za zaangażowanie się w proces odbudowy i rozwoju kraju, a także składa hołd krajom angażującym się w UNMIS;
 5. Podkreśla znaczenie problemu min przeciwpiechotnych w Sudanie Południowym oraz zwraca się do społeczności międzynarodowej, rządu Sudanu, SPLM, ONZ oraz pozostałych organizacji o przeprowadzenie rozminowywania kraju w celu oczyszczenia dróg oraz umożliwienia ludności tubylczej i uchodźcom powrotu do domów;
 6. Jest zdania, że koniec wojny pozwala na rozwój gospodarczy Południowego Sudanu;
 7. Uznaje istotną rolę edukacji w procesie rozwoju oraz potrzebę odbudowania placówek edukacyjnych;
 8. Zwraca się do rządu Sudanu i SPLM z prośbą o wykorzystanie zasobów ropy naftowej, przysługujących na mocy podziału zasobów przewidzianego w CPA, na cele rozwoju, aby ludność Sudanu mogła dostrzec korzyści płynące z pokoju; zwraca się do rządu Sudanu i SPLM z prośbą o zmniejszenie wydatków na cele wojskowe oraz zwiększenie nakładów na opiekę zdrowotną i edukację;
 9. Wyraża głębokie z troską działalnością Armii Oporu Pana (LRA) w Sudanie Południowym i Ugandzie;
 10. Z zadowoleniem przyjmuje udaną współpracę między rządami Sudanu i Ugandy w ściganiu LRA oraz wzywa do rozszerzenia bieżących uzgodnień transgranicznych;
 11. Odnotowuje deklarację złożoną przez armię sudańską, iż nie będzie ona ścigać dzieci-żołnierzy LRA oraz podkreśla fakt, iż dzieci-żołnierze walczący dla LRA to ofiary przymusowego poboru i należy je traktować zgodnie ze stosownymi konwencjami międzynarodowymi;
 12. Wzywa wszystkie przedsiębiorstwa naftowe do pełnego przestrzegania Inicjatywy Przejrzystości Przemysłu Wydobywczego oraz dobrowolnych, międzynarodowych zasad bezpieczeństwa; wzywa Komisję do monitorowania powyższego w odniesieniu do polityki w sprawie odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw;
 13. Ubolewa, że rządy sprawowane w Sudanie przez dziesięciolecia doprowadziły do marginalizacji gospodarczej i politycznej pewnych społeczności i regionów oraz że sytuacja ta spotęgowała konflikt w Darfurze;

14. Zwraca uwagę na znaczenie podnoszenia świadomości wśród większości stron odnośnie do ustalenia politycznego, a nie militarnego rozwiązania dla Darfuru i w związku z tym wzywa strony do zintensyfikowania pozytywnych działań, ponieważ są one jedyną drogą do zakończenia konfliktu;
15. Wzywa również rząd Sudanu, SLM/A i JEM do bardziej aktywnego zaangażowania się w proces pokojowy w Abuja (Nigeria) oraz wzywa wszystkie strony zaangażowane w problem Darfuru do ścisłego przestrzegania CPA;
16. Wzywa rząd i siły rebeliantów do przestrzegania żądań Unii Afrykańskiej poprzez powrót na pozycje wojskowe z grudnia 2004 r., przeprowadzenie rozbrojenia milicji rządowej, „obywatelskich sił obronnych”; informowania AUCFC o siłach rebelianckich oraz zaprzestanie ataków na pracowników organizacji humanitarnych, umożliwiając im swobodne wykonywanie obowiązków na terytorium całego kraju;
17. Popiera propozycję rozszerzenia obecności UA w Darfurze do około 6.000 osób personelu wojskowego;
18. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż rząd Sudanu wprowadził do Darfuru swoje samoloty bojowe oraz, zgodnie z CPA, wzywa do wprowadzenia śmigłowców bojowych;
19. Wzywa rząd Sudanu do zadbania, aby kobiety, które zostały zgwałcone mogły uzyskać pomoc terapeutyczną przed lub z chwilą zgłoszenia gwałtu oraz aby podjęto wszelkie działania mające na celu dalsze szkolenie policji w dziedzinie problematyki przemocy seksualnej i uwarunkowanej kwestią płci, a w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje, zgłoszoną delegacji przez Ministra Sprawiedliwości, zmianę w procedurze zgłaszania gwałtu (wypełnienie Formularza 8 oraz uznanie medycznych organizacji pozarządowych za ośrodki terapeutyczne);
20. Z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez Radę Bezpieczeństwa ONZ w dniu 31 marca 2005 r. o skierowaniu do Międzynarodowego Trybunału Karnego sytuacji panującej w Darfurze na mocy art. 13 lit. b) Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, oraz zwraca się do rządu Sudanu o nawiązanie bliskiej współpracy z prokuratorem;
21. Wzywa wszystkie strony zaangażowane w konflikty w Sudanie do powstrzymania się od poboru i wykorzystywania dzieci-żołnierzy poniżej 18 roku życia, oraz zgodnie z postanowieniami stosownych konwencji, wzywa władze sudańskie do chronienia wysiedlonych dzieci, w szczególności nieletnich bez opieki, zgodnie z postanowieniami odpowiednimi konwencjami;
22. Wzywa rząd Sudanu oraz rząd Czadu, Libii i Republiki Środkowoafrykańskiej do nałożenia ścisłych środków kontroli handlu bronią krótką w regionie;
23. Wyraża uznanie dla pracy wykonywanej przez pracowników organizacji humanitarnych, w tym agencji ONZ, Czerwonego Krzyża oraz Czerwonego Półksiężycy, ECHO, międzynarodowych organizacji pozarządowych i organizacji pozarządowych, a także wzywa wszystkie strony zaangażowane w konflikt w Darfurze do powstrzymania się od prześladowania ich lub utrudniania ich działalności; pracownicy organizacji humanitarnych muszą mieć swobodę świadczenia pomocy i wykonywania obowiązków zgodnie z przysługującym im mandatem, funkcją i zakresem odpowiedzialności;
24. Zdecydowanie potępia zgłaszane ataki na pracowników organizacji pozarządowych i organizacji humanitarnych, które miały miejsce w dniu 22 marca 2005 r. na drodze między Nyala i Kass, których prawdziwymi ofiarami są ludzie, którym organizacje te pomagają;
25. Z zadowoleniem przyjmuje plan kampanii masowych szczepień przeciwko wirusowemu zapaleniu wątroby i opon mózgowych, które mają się odbyć w Darfurze w najbliższych tygodniach;
26. Zwraca się do władz stanu Chartum o ograniczenie niszczenia domów wewnętrznych przesiedleńców oraz lepszą koordynację planowania przesiedleń tych osób z Shikan do El Fateh, z uwzględnieniem zapewnienia wsparcia dla rozwoju społeczności w celu ograniczenia szkodliwych skutków wysiedlenia z obszarów zasiedlanych na dziko;
27. Wzywa społeczność międzynarodową do kontynuowania pomocy humanitarnej i rozwojowej świadczonej sudańskim uchodźcom oraz dla przyjmującego ich Czadu, a także umacniania społeczeństwa obywatelskiego Sudanu i Czadu jako partnerów dla pokoju;
28. Zaleca swoim współprzewodniczącym przekazanie niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, rządowi Sudanu, Unii Afrykańskiej, IGAD, rządowi USA, Republiki Środkowoafrykańskiej, Czadu, Chin, Egiptu, Erytrei, Libii, Norwegii, Rosji i Ugandy oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ..

REZOLUCJA ⁽¹⁾
w sprawie sytuacji w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Bamako w dniach 18 — 21 kwietnia 2005 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- A. zważywszy, że wiele wyzwań nadal utrudnia osiągnięcie pokoju, stabilizacji i rozwoju w regionie Wielkich Jezior,
- B. zważywszy, że utrzymujące się nielegalne wykorzystywanie zasobów naturalnych w Demokratycznej Republice Konga (DRK) pozostaje przyczyną konfliktów i destabilizacji w regionie,
- C. zważywszy, że kraje tego regionu łączy historia powiązanych ze sobą konfliktów, jak również częste przepływy uchodźców przez granice, a po wygaśnięciu konfliktu wszystkie potrzebują sprawiedliwości i ochrony praw człowieka,
- D. zaniepokojone coraz większym ubożeniem ludności regionu Wielkich Jezior oraz krytyczną sytuacją humanitarną charakteryzującą się ogromną liczbą osób wysiedlonych i uchodźców,
- E. zważywszy, że należy zająć się konsekwencjami konfliktów, w szczególności poprzez rozbrojenie, demobilizację i reintegrację byłych żołnierzy, repatriację uchodźców, ponowne osiedlenie wewnętrznych wysiedleńców oraz rentowne programy rozwoju gospodarczego,
- F. przerażone faktem, iż przemoc seksualna oraz gwałty są wykorzystywane jako narzędzia walki,
- G. zważywszy, że Rwanda przygotowuje postępowania przeciwko setkom tysięcy osób oskarżonych o ludobójstwo, a Burundi i DRK odbudowują swoje krajowe systemy sądownicze oraz powołują do działania komisje prawdy i pojednania,
- H. zważywszy, że w marcu 2005 r. przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym w Hadze odbyło się pierwsze przesłuchanie w sprawie zbrodni wojennych rzekomo popełnionych w DRK,
- I. zważywszy, że opracowano strategię wdrażania regionalnego paktu w sprawie bezpieczeństwa, stabilizacji i rozwoju, podpisanego w Dar Es Salaam w listopadzie 2004 r.,
- J. zważywszy, że region Wielkich Jezior borykający się ze straszliwymi problemami społeczno-gospodarczymi popiera promowanie kompleksowego programu rozwoju,
- K. zważywszy, że DRK znajduje się w niezwykle delikatnej fazie przejściowej i ma do wypełnienia trudne zadanie powołania do życia po demokratycznych wyborach wielu ważnych instytucji,
- L. zważywszy, że zdaniem Sekretarza Generalnego ONZ, Kofiego Annana opóźnienia w wyborach 2005 r. odnotowywane w DRK osłabiają wolę osób pragnących stabilizacji,
- M. zważywszy, że w dystrykcie Ituri oraz prowincjach północnego i południowego Kivu nadal panują niepokoje oraz zważywszy, że oddziały Organizacji Narodów Zjednoczonych rozszerzyły działania w Ituri,
- N. zważywszy, że kwestia Interahamwé oraz byłego FAR stanowi poważny problem w stosunkach między Rwandą i DRK, i utrudnia nawiązanie dobrych stosunków między tymi dwoma krajami,
- O. odnotowując, że Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej realizuje w Rwandzie inicjatywę na rzecz rozbrojenia i współpracy w zakresie procesu pokojowego i stara się dołożyć wszelkich starań, by pomyślnie zrealizować tę inicjatywę,

(¹) Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 21 kwietnia 2005 r. w Bamako (Mali).

- P. zważywszy, że zgodnie z Porozumieniem z Lusaki z 1999 r. oraz Porozumieniem z Pretorii z 2002 r., rozbrojenie bojówek działających na terytorium DRK jest obecnie ważniejsze niż kiedykolwiek wcześniej;
- Q. zważywszy, że działania na rzecz odbudowy podejmowane przez rząd kongijski nie przyniosą oczekiwanych rezultatów bez osiągnięcia pokoju w regionie;
- R. zważywszy, że Burundi plasuje się na trzecim miejscu na liście najuboższych krajów rozwijających się, a zrównoważenie etniczne stanowi czynnik potencjalnie destabilizujący wysiłki podejmowane w tym kraju na rzecz zakończenia procesu przemian politycznych;
- S. zważywszy, że ponad 90 % ludności opowiedziało się za nową konstytucją;
- T. zważywszy, że konstytucja przewiduje, iż reprezentacja kobiet burundyjskich w instytucjach publicznych ma wynosić około 30 %, co jest krokiem bezprecedensowym w historii tego kraju;
- U. zważywszy, że przyjęcie nowej konstytucji to etap początkowy, poprzedzający serię wyborów koniecznych dla usankcjonowania podziału władzy na każdym jej szczeblu;
- V. zaniepokojone ciągłymi aktami okrucieństwa popełnianymi przez Armię Oporu Pana działającą w Ugandzie Północnej;
- W. zważywszy, że „Rada Pokoju i Bezpieczeństwa” Unii Afrykańskiej przewiduje „podjęcie przez Unię Afrykańską energicznych kroków” w formie bardziej aktywnego uczestnictwa w działaniach na rzecz zagwarantowania złożenia broni przez nielegalne bojówki działające na terytorium Rwandy; zważywszy, że Unia Europejska wyraziła wolę wsparcia działań podejmowanych przez Unię Afrykańską;
- X. zważywszy, że Międzynarodowy Trybunał Karny w Hadze może wkrótce wydać nakazy aresztowania dowódców Armii Oporu Pana (AOP) w Ugandzie;
1. Wzywa szefów państw i rządów regionu Wielkich Jezior do wsparcia skutecznego wdrażania istniejących regionalnych instrumentów na rzecz pokoju i rozwoju w celu zagwarantowania i skonsolidowania fundamentów dla pokoju i bezpieczeństwa w regionie;
 2. Podkreśla, że środki finansowe uzyskane po klęsce tsunami i podpisanie układu pokojowego kładącego kres 20-letniej wojnie domowej w Sudanie nie powinny odwrócić uwagi od tego dotkniętego konfliktem regionu;
 3. Wzywa do położenia kresu bezkarności osób naruszających prawa człowieka typowej dla tego regionu i podkreśla, że Komisja powinna motywować kraje donatorskie, a także agendy ONZ do wspierania mechanizmów odpowiedzialności, w tym zreformowanych krajowych systemów sądownictwa;
 4. Wzywa kraje regionu Wielkich Jezior do odrzucenia bezkarności, co będzie kamieniem milowym na drodze do większego poszanowania prawa, które stanowi jedyną gwarancję trwałego pokoju oraz prawa ofiar do rzeczywistego zadośćuczynienia przed bezstronnym trybunałem;
 5. Wzywa Międzynarodowy Trybunał Karny do rozszerzenia zakresu prowadzonych dochodzeń na cały region i szybkiego wszczęcia postępowania przeciwko domniemanym sprawcom najpoważniejszych przestępstw, bez względu na aktualnie pełnioną przez nich funkcję;
 6. Wzywa rządy w regionie i państwa europejskie do pełnej współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym;
 7. Wzywa państwa regionu, które dotychczas nie ratyfikowały Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, do przyjęcia wewnętrznego ustawodawstwa w sprawie adaptowania przepisów Statutu i ratyfikowania protokołu dodatkowego do Karty Afrykańskiej ustanawiającej Afrykański Trybunał Praw Człowieka w drodze deklaracji złożonej zgodnie z art. 34 ust. 6 Statutu, umożliwiając indywidualne dochodzenie zadośćuczynienia przed Trybunałem;
 8. Zdecydowanie potępia liczne przypadki przemocy seksualnej, w szczególności gwałtów na kobietach i dziewczynkach, popełnianych w regionie Wielkich Jezior;

9. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż niektóre kraje regionu Wielkich Jezior przystąpiły do Afrykańskiego Mechanizmu Kontroli rządów NEPAD z zamiarem promowania praworządności i wzrostu gospodarczego oraz zachęca te kraje, które jeszcze tego nie uczyniły do przystąpienia do tego instrumentu;
10. Wzywa wszystkie strony oraz społeczność międzynarodową do zwalczania nadużyć i łamania praw człowieka oraz do podejmowania wszelkich wysiłków na rzecz postanowienia osób dopuszczających się tych zbrodni przed właściwymi trybunałami międzynarodowymi;
11. Wzywa do poszanowania nienaruszalności granic krajów regionu Wielkich Jezior, a w szczególności DRK oraz wzywa wszystkie strony konfliktu do poszanowania i wypełniania Porozumień Pokojowych z 2003 r. oraz właściwych rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych;
12. Zachęca Rwandę do kontynuowania wysiłków na rzecz integrowania byłych rebeliantów ze społeczeństwem obywatelskim oraz armią;
13. Wyraża zaniepokojenie ciągłymi, poważnymi niepokojami w dystrykcie Ituri i prowincjach Północnego i Południowego Kivu, oraz zwraca się z prośbą o niezwłoczne wycofanie wszystkich zagranicznych zbrojnych oddziałów;
14. Wzywa do przestrzegania embarga na broń i skutecznego wdrożenia przyjętych mechanizmów;
15. Wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ do nałożenia sankcji (ograniczeń przemieszczania się, zamrożenia aktywów) na osoby (własnych obywateli i cudzoziemców) uznane za winne rabowania krajów AKP dotkniętych konfliktem oraz w sytuacji po zakończeniu konfliktu;
16. Uznaje, iż wdrożenie deklaracji z Dar es Salam stanowi mocne podstawy dla ustanowienia pokoju w krajach regionu Wielkich Jezior przy jednoczesnym poszanowaniu nienaruszalności granic wszystkich zainteresowanych krajów;
17. Wzywa Komisję Europejską i Radę do wspierania wdrażania deklaracji z Dar es Salam za pomocą środków finansowych oraz wszelkiego rodzaju innych działań;
18. Podkreśla istotną rolę Misji Narodów Zjednoczonych w DRK (MONUC) oraz wzywa społeczność międzynarodową oraz UE i jej Państwa Członkowskie do wysłania oddziałów w celu wzmocnienia sił pokojowych MONUC;
19. Wzywa Unię Europejską do zapewnienia niezbędnych funduszy i wsparcia logistycznego umożliwiającego Unii Afrykańskiej, zagwarantowanie we współpracy z MONUC oraz zjednoczonej armii Konga, pod patronatem ONZ (Rozdział VII Karty), złożenia broni przez zbrojne oddziały lojalne względem byłego przywódcy Rwandy, działające na terytorium DRK;
20. Wzywa Wspólnotę Gospodarczą Krajów Afryki Środkowej (ECCAS) do udzielenia aktywnego wsparcia dla konsolidacji procesu pokojowego w regionie Wielkich Jezior oraz działań prowadzących do osiągnięcia stabilizacji i bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga;
21. Z zaniepokojeniem odnotowuje brak wynagradzania oraz szkolenia żołnierzy krajowych i policjantów, co stanowi istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa; wzywa UE i społeczność międzynarodową do wspomożenia finansowania, szkolenia i wyposażania armii krajowej DRK, co umożliwia jej odegranie istotnej roli w rozbrajaniu obcych oddziałów zbrojnych oraz zagwarantowanie bezpieczeństwa wyborów;
22. Wzywa Radę do pilnego rozważenia nowej misji Unii Europejskiej w DRK według zasad operacji ARTEMIS, w celu zwiększenia bezpieczeństwa na wschodzie kraju, zwłaszcza wzdłuż granicy z Rwandą;
23. Wzywa do przeprowadzenia wyborów w terminie przewidzianym konstytucją, tak aby obywatele DRK mogli swobodnie i demokratycznie wybrać swoich przywódców oraz zachęca społeczność międzynarodową do dołożenia wszelkich starań w celu wsparcia trwałego procesu demokratyzacji;

24. Potępia poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym akty przemocy seksualnej wobec ludności cywilnej, których dopuszczają się bojówki zbrojne z Burundi; wspiera aktualnie prowadzone negocjacje między Rządem Burundi i Palipehutu-FNL, a także wzywa ostatni z wymienionych krajów do wdrożenia deklaracji oraz zaprzestania antagonizmów w celu osiągnięcia pokoju w Burundi;
 25. Wyraża poparcie dla zalecenia misji specjalnej ONZ w Burundi dotyczącego ustanowienia w ramach systemu sądownictwa Burundi rzetelnej komisji prawdy i pojednania oraz izby śledczej, które zajmą się sprawcami aktów ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości oraz zbrodni wojennych;
 26. Zwraca uwagę na pomyślnie przeprowadzone referendum dotyczące przyjęcia nowej konstytucji, zorganizowane w Burundi w lutym 2005, a także wysoką frekwencję;
 27. Wzywa wszystkie strony w Burundi do szybkiego przejścia do wdrażania porozumień pokojowych oraz powstrzymania się od podejmowania wszelkich działań, które mogą zagrozić procesowi pokojowemu i organizacji wyborów;
 28. Podkreśla, że nowa konstytucja Burundi stanowi zasadniczy krok na drodze do pokoju i stabilizacji w tym kraju oraz w regionie Wielkich Jezior;
 29. Wyraża zaniepokojenie zmniejszaniem się zasobów żywnościowych w Burundi oraz istotnym ubożeniem gospodarki tego kraju;
 30. Wzywa społeczność międzynarodową, a w szczególności Unię Europejską, do wspomagania obszarów zagrożonych głodem, zwłaszcza w Burundi, wschodniej części DRK oraz północnej Ugandzie;
 31. Wzywa społeczność międzynarodową do zwrócenia większej uwagi na konflikt mający miejsce w północnej Ugandzie;
 32. Wzywa wszystkie strony, w szczególności społeczność międzynarodową, do natychmiastowego podjęcia kroków zapobiegających rozpowszechnianiu broni w strefach objętych konfliktami w regionie Wielkich Jezior;
 33. Wzywa Współprzewodniczących do przedłożenia niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej oraz Sekretarzom Generalnym ONZ i UA.
-

21 kwietnia 2005 r.

Deklaracja z Bamako w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju ⁽¹⁾

My, Członkowie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego Krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku — Unii Europejskiej, na posiedzeniu w Bamako, Mali, które odbyło się w dniach 18 — 21 kwietnia 2005 r., deklarujemy niezmiennie poparcie dla wznowionych globalnych wysiłków na rzecz osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju (MDG).

Na przełomie tysiącleci nasi przywódcy wzięli udział w specjalnej sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych oraz zawarli porozumienie w sprawie programu mającego na celu zmniejszenie o połowę liczby ludności żyjącej w skrajnym ubóstwie do 2015 r.

Światowi przywódcy postanowili podjąć działania na rzecz osiągnięcia MDG uznając, że likwidacja ubóstwa stanowi globalne wyzwanie. Osiągnięcie tych celów leży w podstawowym interesie całej ludzkości. Ustalono szereg działań, podjęto odpowiednie zobowiązania i ustalono wskaźniki pomiaru postępu w osiąganiu MDG.

W świetle przygotowań Zgromadzenia Ogólnego ONZ do przeprowadzenia pięcioletniej analizy MDG zaniepokoiły nas wyraźne oznaki, że jako społeczność globalna nie znajdujemy się obecnie na drodze do osiągnięcia MDG. Przeprowadzone badania wykazały, że:

- liczba ubogiej ludności Afryki zamiast się zmniejszyć, wzrosła z 319 milionów w 1999 r. do 404 milionów w 2015 r.;
- postęp dokonujący się w dziedzinie eliminowania nierówności płci jest niewystarczający
- sytuacja ludności małych państw wyspiarskich usytuowanych w regionie Karaibów, Pacyfiku oraz w pobliżu wybrzeża Afryki, staje się coraz trudniejsza z powodu coraz częstszych i dotkliwszych burz i powodzi, przypisywanych globalnemu ociepleniu klimatu
- przy obecnym tempie osiągnięcie celów rozwoju założonych do 2015 r., zajmie nam ponad 100 lat.

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne ⁽²⁾ reprezentuje dużą część przedstawicieli świata. Wzywamy naszych przywódców do zobowiązania się na najwyższym szczeblu do działań na rzecz osiągnięcia MDG do 2015 r. W szczególności popieramy wezwanie do „wielkiego skoku” polegającego na określeniu nowych inicjatyw mających na celu przyspieszenie procesu rozwoju. Powyższe powinno obejmować co najmniej:

- nowe, bardziej złożone działania na rzecz umorzenia i zmniejszenia zadłużenia w kontekście, w którym ogólna kwota zadłużenia Afryki Subsaharyjskiej w walutach obcych, z wyłączeniem Afryki Południowej, pozostaje na nie zrównoważonym poziomie 186,7 miliardów USD, w porównaniu do całkowitego produktu geograficznego rzędu 217 miliardów USD, a spłata zadłużenia i jego obsługa nadal przekracza wpływy środków pomocowych,
- kroki mające na celu zagwarantowanie krajom rozwijającym się sprawiedliwych zasad handlu, dzięki którym będą one w stanie rozszerzyć wywóz produktów wtedy gdy uzyskały one — lub mogą uzyskać — konkurencyjną przewagę przez usunięcie barier celnych i innych oraz wyeliminowanie wywozowych dotacji rolnych, które hamują wywóz z krajów rozwijających się, bez nakładania niesprawiedliwych zobowiązań na kraje rozwijające się,
- bardziej efektywne partnerstwo służące budowaniu kwalifikacji oraz ograniczeń produktywności gospodarki, które według wielu stanowią podstawowe bariery uniemożliwiające skuteczne włączenie krajów rozwijających się w gospodarkę światową,
- wzmożone wysiłki na rzecz zagwarantowania powszechnego wykształcenia podstawowego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na kształcenie dziewcząt, równość płci oraz poszerzenie wszystkich obszarów opieki zdrowotnej, w tym zdrowia reprodukcyjnego, a także podwyższenie poziomów finansowania przeznaczanego na szeroką gamę świadczeń w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 21 kwietnia 2005 r. w Bamako (Mali)

⁽²⁾ Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne składa się z parlamentarzystów z 77 krajów AKP oraz Członków Parlamentu Europejskiego z 25 państw europejskich

- włączenie problematyki ochrony środowiska we wszystkie dziedziny polityki dla potrzeb osiągnięcia trwałego rozwoju,
- uznanie, że wszystkie wymienione powyżej działania wymagają zwiększenia napływu finansów do krajów rozwijających się przynajmniej o dodatkowe 50 do 70 miliardów USD.

Wzywamy Państwa Członkowskie UE do zagwarantowania szybkiej realizacji zobowiązań podjętych przez Radę Europejską w Barcelonie w marcu 2002 r., z uwzględnieniem:

- ustanowienia dla każdego z 15 Państw Członkowskich, które podjęły decyzję o przystąpieniu do zobowiązań z Barcelony z 2002 r., harmonogramów realizacji celu ONZ, którym jest osiągnięcie dochodu narodowego brutto na poziomie 0,7 % przed 2015 r., przy rocznym przyroście prowadzącym do ustalenia do 2009 r. średniej unijnej na poziomie 0,51 %,
- wyłonienia nowatorskich źródeł dodatkowego finansowania,
- realizacji działań na rzecz wyeliminowania zadłużenia ubogich krajów w celu zwiększenia wydatków publicznych i osiągnięcia w ten sposób MDG,
- zwiększenia pomocy handlowej,
- ustalenia do 2010 r. ostatecznych terminów pełnego dostępu do rynku wszystkich towarów i usług pochodzących z krajów o niskim poziomie dochodów,
- terminu wyeliminowania wywozowych subwencji rolnych, które powodują zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wywierające niekorzystny wpływ na sytuację rolników w krajach rozwijających się,
- prawdziwej spójności polityki w celu maksymalnego zwiększenia pozytywnych skutków działań podejmowanych w pozostałych dziedzinach polityki oraz uchronienia polityki rozwoju przed negatywnym wpływem innych polityk.

Wzywamy państwa UE, inne kraje uprzemysłowione oraz kraje znajdujące się w okresie transformacji, aby były otwarte na wnioski i zobowiązania, które zostaną sformułowane w wyniku analizy MDG.

Wzywamy kraje AKP do pełnego wdrożenia zobowiązań stanowiących część procesu MDG, z uwzględnieniem:

- zwalczania korupcji;
 - lepszego zarządzania wydatkami publicznymi;
 - wspierania działań legislacyjnych gwarantujących, że ludność uboga, kobiety i pozostałe grupy będące w trudnej sytuacji będą mogły w pełni uczestniczyć w życiu gospodarczym;
 - wzmocnienia polityki sektorowej w sektorze socjalnym, w tym w opiece zdrowotnej;
 - wspierania inicjatywy promującej kształcenie podstawowe.
-